Apare sub egida Asociației Române de Cercetări Psihotronice

FRONTIERA PSI

Revistă de parapsihologie
Apare sub egida Asociației Române de Psihotronică A.R.Ce.Ps.
Fondator: Gh. Vlad
Director: Alexandru Voinescu

Colectivul de redacție:

dr. Eugen Celan
dr. Nicolae Constantinescu
drd. Violeta Creangă
Dionisie Dărău – redactor șef
dr. Constantin Neacșu
dr. Irina Predeanu
Alexandru Timoșenko – redactor științific

Consultanți științifici:

Acad. Ștefan Milcu
Acad. David Davidescu
prof. dr. Victor Săhleanu
prof. dr. Ion Mînzatu
prof. dr. Mihai Golu
ing. Octavian Juncu
dr. Marioara Godeanu
fiz. Ion Mamulaș
prof. dr. Tudor Opriș

dr. Zdenek Rejdak (președinte IAPR) – Praga, Cehoslovacia
ing. Andrej Dragomirencky – Praga, Cehoslovacia
dwr. fiz. Edwin May – SUA
prof. dr. Vladimir N. Volcenco – URSS
mgr. Lech E. Stefanski – Polonia
dr. Andreas Resch – Austria
dr. fiz. György Egely – Ungaria
prof. dr. Arnaldo Zanatta – Italia
prof. gr. Fritz Popp – Germania

C 1991 EDITURA COGITO

SEMNIFICAȚIA UNOR GESTURI DE CULT CREȘTIN ȘI IMPLICAȚIA LOR PARAPSIHOLOGICĂ

Comunicare trimisă la Conferința Internațională de cercetări în Psihotronică - Sofia octombrie 1991.

Dr. Eugen Celan

Într-una din capodoperele tardiv renascentiste de pe fresca tavanului Capelei Sixtine, Michelangelo ne prezintă momentul insuflării vieții lui Adam într-o viziune unică: Dumnezeu, întinzîndu-și mîna dreaptă către Adam îi dăruiește viața, atingînd arătătorul stîngii primului om zidit. Această inspirație aureolată de o imaginație artistică, vizionară, incriptează o gestică ce definește ritualuri creștine transmise prin scrierile biblice, dogme, canoane, sau tradiție.

Se dovedește azi că pictura marelui Buonarroti are o profundă semnificație, că această gestualitate nu numai că reflectă o încărcătură de sacralitate, ci constituie o reală modalitate de transfer a sacralității în om, prin mecanisme ce vehiculează și energii fizice care au putut fi puse în evidență abia în ultima vreme.

Scrierile biblice consemnează multe evenimente ce implică un transfer de energie, prin intermediul mîinilor. "Și venind Iisus în casa lui Petru, a văzut pe soacra acestuia zăcînd, prinsă de friguri. Și s-a lăsat atins de mîna ei și au lăsat-o frigurile și s-a sculat și îi slujește Lui" (Matei 8-14, 15.) Există episoade în care puterea divină a mîinilor Mîntuitorului și a apostolilor săi înlătura chiar malformațiile congenitale cum este cazul ologului vindecat de Petru. "Și era un bărbat olog din pîntecele mamei sale... ". "Și apucîndu-l de mîna dreaptă l-a ridicat și îndată glesnele și tălpile picioarelor lui s-au întărit" (Fapte 3-2, 7.)

Unul dintre gesturile, ținînd direct de transferul de Sacralitatea Dumnezeirii, cel al binecuvîntării, este însoțit pe lîngă exprimarea verbală a unor formulări consacrate, de o gestică implicînd mîna sau mîinile în binecuvîntarea arhierească, provenită întocmai din Sf. Scriptură așa cum o găsim relatată în (Luca 24-50): "Și i-a dus afară pînă înspre Betania și, ridicîndu-și mîinile, i-a binecuvîntat". Același gest al transmiterii Sacralității îl face Iisus, binecuvîntînd copiii: "Și luîndu-i în brațe, i-a binecuvîntat punîndu-și mîna pe ei" (Marcu 10-16). Cît despre săvîrșirea minunilor, se poate conchide că gestica a implicat în cea mai mare măsură mîinile Mîntuitorului "... și luînd cele cinci pîini și doi pești... și făcînd... (Matei 14-19) ca și în săvîrșirea unor taine: "... luînd pîine și binecuvîntînd, a frînt... " "... și luînd paharul și mulțumind, le-a dat, ... " (Matei 26-26, 27).

În această ordine de idei constatăm că unul dintre actele esențiale ale cultului creștin, îl reprezintă taina hirotoniei. Acest act al "descendenței" sacerdotale a harului apostolic de sorginte Divină, în cele trei trepte ale preoției -episcop, preot, diacon- se oficiază prin taina punerii mîinilor. Menționăm că harismele, ca daruri ale Duhului Sfînt, sînt împărțite după voința Sa, tuturor oamenilor. Pe de altă parte, Taina spovedaniei, implică atît credința în Dumnezeu și jertfa Mîntuitorului, cît și actul de iertare a păcatelor în numele lui Hristos. Acest din urmă act, nu poate fi pus în operă -cu excepția însăși a voinței Divine -decît prin mijlocirea celor cărora li s-a poruncit și au fost împuterniciți, cărora li s-a dat harul de a-l putea efectua: apostolii. Iar prin apostoli și de la ei, darul acesta se transmite numai prin punerea mîinilor în taina hirotoniei și numai preoților: "Și Iisus le-a zis: Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi". "Și zicînd acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfînt; "Cărora le veți ierta păcatele, le vor fi iertate și cărora le veți ține, vor fi ținute". (Ioan 20-21-23).

Neînțelegerea sau eludarea acestei taine, instituie de facto greșala acelor practicanți de cult, care s-au despărțit de rînduiala bisericii, apostolic instituită prin însuși cuvîntul Mîntuitorului. Pentru că oricît de talentat și înzestrat ar fi un predicator, propăvăduind în litera și spiritul Evangheliei, el nu poate accede la taina sacerdotală a iertării păcatelor, neavînd acest har transmis în descendență directă, de la apostoli. Implicațiile adînci ale acestui fapt, se vădesc nu numai asupra acelora care cu știință, sau din neștiință îl încalcă, ci ele se răsfrîng și asupra celor induși în eroare, cărora le este închisă astfel calea spre taina comuniunii cu Dumnezeu prin Euharistie, după cum spune apostolul Petru: "Și îndelunga răbdare a Domnului nostru socotind-o drept mîntuire, precum v-a scris și iubitul nostru frate Pavel după înțelepciunea dată lui" "Cum vorbește despre aceasta în toate epistolele sale, în care sînt unele lucruri cu anevoie de înțeles, pe care cei neștiutori și neîntăriți le răstălmăcesc, ca și pe celelalte scripturi, spre a lor pierzanie" (II Petru 3-15, 16). Același lucru este confirmat și de apostolul Pavel: "De omul eretic, după întîia și a doua mustrare, depărtează-te" "Știind că unul ca acesta s-a abătut și a căzut în păcat, fiind singur de sine osîndit" (Tit 3-10, 11).

Cercetarea științifică, vine să demonstreze că mistica de cult a gesticii practicate atît în săvîrșirea unor taine, ca de exemplu cea a punerii mîinilor în timpul hirotoniei -sau de

transfer a unei încărcături de sacralitate ca în cazul binecuvîntării sacerdotale, are un suport şi în mecanismele fiziologice ale disipărilor energetice specifice structurilor corpului uman. Aceste cercetări circumscriu un nou capitol al biomedicinei, cunoscut drept "circulaţia energiilor subtile". Menţionăm în această direcţie lucrarea fundamentală a prof. Björn Nordenström de la Institutul Karolinska din Stockholm despre "Circuitele electrice biologice închise" în care dovedeşte că subtilitatea acestor energii pleacă în special de la nivelul extrem de scăzut al potenţialelor vehiculate. Să mai adăugăm că nu în toate tipurile de energii asemănător implicate au fost elucidate mecanismele de acţiune. Astfel, prin cercetările efectuate de către dr. John Zimmermann de la Fac. de Medicină a Universităţii Colorado, utilizînd detectori magnetici de extremă sensibilitate (Squid), s-a demonstrat că nivelul emisiunilor cîmpului magnetic al mîinilor healerilor ("vindecători" ce utilizează "pasele magnetice manuale") este mai mare de cîteva ori decît cel normal al organismelor obişnuite. Comparînd similitudinea efectelor obţinute prin intervenţia biocîmpului uman, cu cel al unui cîmp magnetic de mare intensitate de 13000 de gauşi (de 26000 ori mai mare decît cîmpul magnetic terestru) asupra cineticii de acţiune a unei enzime (tripsina), dr. Justa Smith, constată echivalenţa acestora. Marea diferenţă cantitativă în obţinerea aceluiaşi efect practic, implică însă supoziţia unor diferenţe calitative, între sursele fizice şi cele biologice. Să amintim aici de experienţele Institutului de Biologie Aplicată din New York, care au evidenţiat influenţa biocîmpului generat de mîini, asupra evoluţiei benefice a leucemiei experimental induse la şoareci de laborator. Să reţinem că mîna acţionează nu numai ca un emiţător energetic, ci şi ca un receptor, cum este în cazul reacţiilor radiestezice.

Cercetările din cadrul Institutului de Neuropsihiatrie al Universităţii californiene din Los Angeles realizate de prof. Thelma Moss, au demonstrat şi vizualizat prin procedee electrografice, capacitatea biocîmpului emis de mîna omului, de a revigora flori de crizantemă vestejite, la cîteva zile de la recolterea lor. Prin acţiunea biocîmpului emis de palme, acestea au fost readuse la stadiul de prospeţime din momentul recoltării. Să mai amintim că vindecările "prin punerea mîinilor", consemnate cum am văzut şi în Noul Testament, comportă în unele practici ale medicinilor tradiţionale, contactul mîinii cu unele zone ale organismului, cunoscute sub denumirea de "chakre". Fără a intra în alte amănunte, mai subliniem doar că prin gestică, atunci cînd ne facem semnul Sf. Cruci, fără să ştim poate, contactăm într-o anumită ordine, două dintre cele şapte chakre ale organismului nostru: cea frontală şi cea cardiacă. Fără îndoială că paralel cu încărcătura sa ascunsă de sacralitate, mistica acestui gest incumbă şi mecanisme fiziologice, pe care începem doar să le bănuim. De altfel, unul dintre aspectele acestor mecanisme a putut fi pus în evidenţă încă din anul 1976. Prin cercetările de electronografie efectuate la noi în ţară s-a demonstrat şi vizualizat transferul care are loc între mîinile unei persoane emiţătoare şi ale alteia receptoare, mîinile lor fiind plasate una în faţa celeilalte. Procesul se produce într-un cadru volitiv, cînd donatorul doreşte să cedeze iar receptorul doreşte să primească acest transfer bioenergetic.

EXPERIENŢA RE-NAŞTERII - O METODĂ PSIHOTERAPEUTICĂ

POPA OANA-CRISTINA
Studentă:
FACULTATEA DE ISTORIE ŞI FILOZOFIE
UNIVERSITATEA "BABEŞ - BOLYAI"
CLUJ - NAPOCA
Preocupări: problemele şi aspectele psiho-filozofice ale fenomenelor paranormale

Îmi amintesc cum timpul îşi cîştigă un alt loc în minte şi în suflet. Pierdusem neliniştea şi agitaţia ceasului. Nu simţeam decît zilele; nu număram decît anii. Pierdusem acea diră luminoasă de la marginea sufletului prin care se îndeplineşte contactul cu simţul duratei.

MIRCEA ELIADE

Credinţa în re-naştere este fără îndoială la fel de veche şi la fel de perenă ca însăşi existenţa omenirii. Marii filosofi de la Pitagora şi Platon pînă la Voltaire şi Nietzche, au admis posibilitatea unor vieţi anterioare. Ştiinţele moderne se abţin, deocamdată, de a-şi exprima punctul de vedere în acest sens, deoarece lipsesc aproape total dovezile experimentale care să valideze re-naşterea.

În cărţile sale despre vindecarea prin reîncarnare şi re-naştere psihologul şi hipnoterapeutul german Thorwald Dethlefsen relatează pe larg unele cazuri clinice unde a utilizat psihoterapia prin re-naştere şi îşi expune opinii referitoare la implicaţiile psihologice, la rezultatele şi scopurile metodei.

Utilizînd hipnoza Dethlefsen, duce pacienţii înapoi în timp, parcurgînd etapele trecute ale acestei vieţi de la naştere şi viaţa prenatală, pînă cînd aceştia se văd într-o viaţă nouă, necunoscută şi presupusă a fi o viaţă trecută.

Această metodă se numeşte în hipnoterapie "regresie" în timp.

Interesant este faptul că situaţiile relatate de pacienţi despre altă viaţă mai mult sau mai puţin îndepărtată, se potrivesc cu firul istoriei. Astfel pacientul Rudolf T. căruia i se consacră o parte importantă din cartea sa "Das Leben nach

dem leben" (Viața de după viață), este supus unei regresii în timp la data de 10 iunie 1968 cînd împlinea 23 de ani. Inducîndui-se un stadiu adînc de hipnoză acest pacient reușește să se vadă în altă viață și relatează să se numește Guy Lafarge, are 18 ani și trăiește în 1870 experiența războiului franco-prusac.

Fiind printre primii subiecți supuși acestei metode terapeutice Dethlefsen mărturisește că el însuși a fost șocat de exactitatea amănuntelor relatării și de încărcătura lor emoțională.

Întrebat cum ar putea să explice acest fenomen, psihologul german răspunde că nu-și dă seama ce se întîmplă în realitate. Ba mai mult în timpul ședinței de hipnoză, el mărturisește că nu mai știa cine este de fapt pacientul pe care îl avea în față: Rudolf T. din 1968 sau Guy L. din 1870. Deasemenea nu și-a putut da seama nici de ce s-a petrecut în mintea celui aflat în starea hipnotică în acele momente pentru că în afară de mărturisirile lor (care au fost înregistrate pe bandă) nu mai există nici o altă dovadă. Acest lucru se datorește amneziei post hipnotice care în terapia uzuală poate fi doar parțială; în cazul Rudolf s-a dovedit totală.

Dethlefsen face un bilanț al argumentelor pro și contra. El admite că un om de știință sceptic va spune că pacientul nici măcar nu se afla în transă hipnotică, și că tot ce a relatat a fost doar pentru a face jocul terapeutului. Acest argument cade de la sine dat fiind că pacientul nu știa nimic despre felul în care va decurge experimentul. Acestor subiecți nu li se dau detalii despre metoda regresiei și nici nu li se sugerează nimic înainte de a intra în transă. Amnezia post hipnotică constituie un alt argument în favoarea validității regresiei.

O altă părere împotriva experienței retrăirii altei vieți, se susține prin aceea că starea ridicată de sugestibilitate în care se găsea subiectul l-a determinat să-și creeze imagini inconștiente dar ireale despre sine. Acestui punct de vedere i se opune însuși subiectul. În momentul în care relata despre războiul franco-prusac, dacă există acolo tancuri sau mașini de război, răspunsul a fost "nu știu ce însemnează". Deasemenea alte lucruri ca de exemplu portocalele și lămiile nu corespundeau nici unei imagini mentale a pacientului, cu atît mai mult cu cît ele nu se cunoșteau în Europa încă.

Al treilea argument împotrivă ar fi că pacientul ar fi citit de undeva istoria războiului franco-prusac. Dar chiar dacă ar fi citit această istorie, nu avea unde să citească istoria unui alt eu cu care să se identifice și pe care o relatase cu lux de amănunte. Starea hiper emotivă a pacientului din timpul relatării și efortul cu care spunea fiecare cuvînt sugerează că el pe plan inconștient, efectiv trăia într-o altă lume. Deci toate acestea infirmă posibilitatea unei simple reactualizări a unei povești citite.

Hipnoza este desigur un lucru destul de cunoscut astăzi pentru a fi pus în discuție, și este acceptată ca un stadiu al conștiinței caracterizată prin concentrarea asupra conținutului sugestiei. Pînă în secolul al XIX-lea noțiunea de hipnoză, corespundea unor "fluide" speciale sau unor unde magnetice, teorii emise de Franz Mesmer în 1791. În 1843 medicul englez Braid, dă numele propriu zis de hipnoză acestei stări . De atunci încoace a fost utilizată ca metodă de tratament de către Charcot (tratarea isteriei la spitalul Salpetrière), de către Liebault, Bernheim, Freud, Jung și alții, pentru ca azi să fie o metodă de bază a psihoterapiei avînd diferite utilizări: în analiza visului, în terapia Gestalt, în regresia în timp, etc.

În hipnoză starea de conștiență nu este total abolită, nu are loc pierderea controlului de sine, în schimb are loc descoperirea inconștientului și a uriașului depozit de evenimente ce se ascund în el. Inducerea stării de hipnoză se face prin concentrarea asupra unui punct și repetarea unor cuvinte de către terapeut. Utilizarea ei constă în posibilitatea conștientizării unor fapte sau idei, ce pot reprezenta motivul tulburării sau dereglării psihofuncționale sau organice. Pacientul poate să nu realizeze pe plan conștient o situație, dar să o cunoască pe plan inconștient, iar aducerea acestor evenimente din trecut la suprafață constituie de fapt scopul terapiei.

Terapia reîncarnării sau a experienței renașterii are mai multe metode. Dethlefsen, bazîndu-se pe faptul că unele simptome ale bolii pot fi cauzele unor evenimente din trecut, merge mai departe decît alți hipnoterapeuți și le atribuie un caracter atemporal, care pe planul inconștient al subiectului se materializează într-o viață anterioară.

Există pe bună dreptate întrebarea dacă relatările pacienților reprezintă într-adevăr amintiri sau doar fantezii. Claritatea și exactitatea cu care sînt descrise evenimentele ne determină să înclinăm a crede că ele sînt amintiri uitate, stocate în interminabilul inconștient. De altfel fanteziile au în general un caracter vag lipsit de contururi bine definite.

Dethlefsen dă două modele de regresie în timp.

1. Se sugerează pacientului care se află în transă hipnotică să călătorească înapoi în timp, tot mai departe în trecut. I se spune că e din ce în ce mai tînăr pînă cînd ajunge la naștere. Este îndemnat în continuare să-și lase mintea inconștientă să-l ducă mai departe în viața prenatală, și apoi mai departe pînă se vede într-o situație nouă. Acolo regresia se oprește și pacientul este lăsat să relateze ce i se întîmplă.

2. Se extrage o stare emoțională sau o situație din viața actuală a pacientului și se urmărește această stare de spirit în trecut din ce în ce mai departe. Se ia de exemplu cazul agorafobiei: i se sugerează pacientului să meargă înapoi în timp și să urmărească toate situațiile cînd i-a fost frică de aglomerație sau de prezența mai multor persoane în preajmă. I se sugerează ca în prima situație să urmărească acest sentiment pînă la naștere, în viața prenatală, pînă cînd apare o situație nouă necunoscută pînă atunci, respectiv contextul unei alte vieți unde ar putea fi originea agorafobiei.

Metoda a doua s-a dovedit a fi mai eficientă din punct de vedere terapeutic pentru că se concentrează direct asupra traumei pacientului. Prima și-a invederat utilitatea numai în experimentarea reîncarnării sau re-nașterii fără vizarea unui scop terapeutic anume.

Regresia în timp pînă la naștere poate fi dovedită ca nefiind o simplă fantezie dîndu-li-se pacienților o hîrtie și un creion pe care să-și scrie numele. Se va observa modificarea scrisului odată cu "întinerirea".

După Dethlefsen terapia reîncarnării decurge în mai multe faze. Prima fază este diagnoza. În acestă terapie ea nu are importanță atît de mare ca și în alte terapii. Esențială este luarea unui scurt istoric al bolii sau tulburării de care suferă pacientul, precum și precizarea simptomelor majore. Interesant este faptul că înainte de a

incepe hipnoza propriu-zisă şi regresia, nici pacientul şi nici terapeutul nu ştiu cum va decurge şedinţa sau prin ce stări va trece cel dintîi. De altfel singurul scop al terapeutului este vindecarea pacientului; iar vindecarea constă în dezvăluire. Unica persoană care poate să-şi dezvăluie trecutul este pacientul singur.

A doua fază este hipnoza. Ea se face prin metoda tradiţională de concentrare asupra unui obiect urmată de sugestia închiderii ochilor şi a relaxării totale.

După hipnoză urmează "drama simbol". Aceasta se desfăşoară prin prezentarea sugestivă în faţa subiectului a unor tablouri vizuale oarecare descrise de terapeut sau a unor cuvinte alese la întîmplare şi pe baza cărora pacientul trebuie să-şi construiască situaţii, Prin "drama simbol" se urmăresc trei lucruri:

a) pacientul învaţă tehnica -visul de zi- cînd cu ochii închişi dar conştient îşi imaginează că trăieşte anumite situaţii. În acest caz hipnoza progresează de la sine.

b) tehnica tablourilor vizuale determină instalarea asupra pacientului a stării sale emoţionale naturale. Principiul funcţionării "dramei simbol" este acela al testului proiectiv. Pacientul poate forma pe baza tablourilor vizuale simboluri arhetipale care-i vor întări structura psihică, şi-i vor determina crearea unităţii globale a personalităţii sale fără mascări voluntare.

c) metoda simbolurilor, care apare ca o subtehnică terapeutică, construieşte deja o parte din încărcătura vieţii simbolice care va urma.

A patra fază este naşterea. Ea începe în momentul sugerării regresiei şi se termină cînd pacientul experimentează naşterea în viaţa actuală. Regresia nu se face brusc. Ea trebuie să parcurgă etapele principale ale vieţii: tinereţe, adolescenţă şi copilărie.

A cincea fază şi ultima constă în încarnarea prin regresie. Aici pacientul este dus dincolo de viaţa prenatală pînă cînd relatează că-şi pierde identitatea pentru ca apoi să simtă începutul unei noi existenţe, se identifică cu propria persoană sau cu o alta, în alt spaţiu temporal, în alt spaţiu fizic. Pacientul relatează evenimentele petrecute acolo pînă cînd fie de la sine fie la sugestia psihoterapeutului părăseşte acel spaţiu revenind prin aceleaşi etape la naşterea considerată "reală", iar apoi la timpul prezent.

Nu ar putea constitui acestea un argument în favoarea ipotezei că Naşterea şi Moartea sînt unul şi acelaşi lucru?

Este cunoscut faptul că unele traume survenite în viaţa prenatală pot fi cauzele unor tulburări din timpul vieţii iar dezvăluirea lor poate duce la vindecare. De ce n-ar fi atunci plauzibil că unele traume survenite în alte vieţi ar putea fi cauzele unor tulburări sau dereglări comportamentale şi somatice?

Să nu uităm că trăim într-o lume în care timpul nu ne acordă favoarea de a sta în loc. E vremea să renunţăm la ideile preconcepute avînd în vedere că ora este oricum tîrzie. E momentul să începem să căutăm adevăruri şi explicaţii care (poate într-o viaţă ulterioară?) ne vor scuti să mai căutăm ce putem găsi acum. Aventura acestei vieţi este prea scurtă pentru a nu fi tentaţi să credem că firul ei nu începe cu naşterea şi nu sfîrşeşte cu aşa zisa moarte. Eternitatea însăşi e un superb îndemn la meditaţii asupra felului în care ne integrăm în sensurile ei.

Das Leben nach dem Leben. Geschpräch mit Wiedergeborene; München 1978

AVIZĂM CITITORII

Cu un sentiment de reală participare recomandăm cititorilor revistei "FRONTIERA Psi" una din apariţiile editoriale îndelung rîvnite de întreaga spiritualitate românească. În editura HUMANITAS a fost, în sfîrşit reeditată **"METAFIZICA"** marelui logician Nae Ionescu publicată pentru prima dată la "Imprimeria Naţioală" - Bucureţti în 1942. Lucrarea intitulată **"Curs de Metafizică"** sub exigenta îngrijirea a domnului Marian Diaconu captează intelectul reamintindu-ne că "a filozofa înseamnă a-ţi proiecta structura ta spirituală asupra întregului cosmos" în concepţia autorului acestei răscolitoare cărţi.

După ce şi-a luat doctoratul la Universitatea din München teza: "Die Logistic als Versuch einer neuen Begrüngung der Mathematik (Logica matematică ca o probă pentru o nouă bază a matematicii) devine din 1920 prof. de Logică, Istoria logicii şi Metafizică la Universitatea din Bucureşti dar şi redactor şef şi director la ziarul Cuvîntul în intervalul 1926-1938.

Cursul de Metafizică - o arie de referinţă de primă mînă - impune o analiză de mari proporţii pe care o vom face în numerele viitoare a revistei noastre. Pînă atunci ademeniţi de irezistibila valoare a ideilor care brăzdează ca nişte fulgere întreaga carte reproducem două citate definitorii: "Metafizica are pretenţia să surprindă ...secretele existenţei, să fie stăpînă pe ele, să fie oarecum stăpînă pe legea internă de formare a evenimentelor. Este ca şi cum ai ţine izvoarele vieţii... Dacă cunoşti izvoarele vieţii ştii cum se va dezvolta ea mai departe, pentru că cunoşti însăşi legea după care se vor dezvolta evenimentele. Altfel trebuie să procedezi de la experienţă. "Metafizica este un act de trăire care se sprijină nu pe realitate ci pe izvoarele realităţii..."

Anunţăm pe cititorii noştri că în cursul lunii august, va apare în colecţia Universitas, volumul **Mărturii despre nemurire**. Autor **Elena Iliescu.**

Lucrarea abordează o arie largă de cazuri şi fenomene, pledînd pentru liberul arbitru şi evoluţia spirituală.

Vom reveni cu o prezentare în numărul viitor.

PRECUM ÎN CER AȘA ȘI PE PĂMÎNT

- SFÎRȘIT DE PRIMĂVARĂ. GEMENII. MERCUR. -

dr. IRINA PREDEANU

Inserția ființei umane în infinitul evantai al fenomenelor universului - are prevalență planetară.

În fiecare an în jurul zilei de 21 mai, Soarele atinge longitudinea geocentrică ecliptică de 60°, intrînd în semnul Gemenilor. În timp ce astrul zilei parcurge zodia Gemenilor, pe Pămînt se desfășoară cea de a treia și ultima lună a primăverii astronomice.

Din punct de vedere astrologic, semnul Gemenilor este pe de o parte pozitiv sau masculin - definind energia și curajul - iar pe de altă parte, exprimă corespondența cu aerul mai cu seamă a atributelor acestuia: cald și umed. În ultimele două luni ale trimestrului doi al anului cîmpul magnetic al Soarelui, văzut ca o stea, are intensitatea maximă. În iunie, pe pămînt se înregistrează o activitate vulcanică mai mare și se atinge frecvența maximă a vînturilor etesiane care suflă pe marea Egee de la Nord Vest.

Semnul Gemenilor este mutabil sau dublu, indicînd labilitatea, flexibilitatea. Aceste caracteristici sînt proprii tuturor zodiilor care încheie anotimpurile: Gemenii - primăvara, Fecioara - vara, Săgetătorul - toamna, Peștii - iarna. Ele reprezintă momentul cînd în sînul vechiului sezon se pregătesc condițiile trecerii la noul anotimp. Alături de vechile structuri încep să apară și cele noi. Dualismul proprietăților este sugerat și de imaginea simbol a unora dintre aceste zodii: Peștii și Gemenii alcătuite din cîte două ființe - animale sau oameni iar Săgetătorul dintr-o combinație de jumătate animal și jumătate om.

Calendarul creștin ortodox marchează începutul zodiei Gemenilor prin sărbătorile Sf. Împărați Constantin și Elena, la 21 mai și a treia aflare a capului Sf. Ioan Botezătorul, pe 25 mai. Trecerea în noua zodie este înregistrată în calendarul catolic prin sărbătoarea Preasfintei Treimi, la 26 mai, în timp ce mijlocul zodiei este trasat de sărbătoarea Preasfinta Inimă a lui Iisus, pe 7 iunie. Momentul corespunde și unui fenomen astronomic; aproximativ în ziua de 6 iunie latitudinea heliografică a Pămîntului fiind nulă, planeta noastră se găsește în planul ecuatorului solar.

Mercur este planeta cea mai apropiată de Soare și cu cea mai mare viteză aparentă pe cer. Ea oferă și un frumos exemplu de mișcare de rezonanță, între perioada rotației ei de spin (în jurul axei proprii) și orbitale (în jurul Soarelui) existînd raportul 2:3, egal cu valoarea intervalului muzical al cvintei perfecte.

Planetei îi corespunde elementul chimic mercur, "argintul viu", singurul metal fluid în condiții obișnuite de presiune și temperatură.

Mercur, zeul mitologic al comerțului, descoperirilor, invențiilor, al poeților, oratorilor, hoților și sufletelor celor morți avea aripi la picioare și îndeplinea funcția de mesager al zeilor, fiind un factor de legătură, exprimînd mișcarea și adaptarea.

Din punct de vedere astrologic, Mercur "vine imediat după cele două luminarii, Soarele, astrul vieții și Luna, astrul generării sau manifestării vieții în lumea noastră trecătoare. Dacă Soarele este Tatăl Ceresc și Luna, Mama Universală, Mercur apare drept copilul lor, Mediatorul" (J. Chevalier, A. Gheerbrant, "Dictionnaire des symboles", 1982).

El guvernează două semne zodiacale mutabile, deci duble - Gemenii și Fecioara - care încadrează - Racul și, respectiv, Leul, ambele guvernate de Soare și Lună.

După Max Heindel, Mercur e mesagerul zeilor și instructorul intelectual al oamenilor. Caduceul sau "bastonul lui Mercur", format din 2 șerpi încolăciți în jurul unei baghete indică enigma vieții, arătînd drumul în spirală al involuției prin care scînteia divină s-a afundat în materie și, de asemenea, calea spirituală a evoluției prin care umanitatea se va reîntoarce, în cele din urmă, la Tatăl Ceresc. Drumul cel mai scurt, inițierea este reprezentat de bagheta în jurul căreia sînt înlănțuiți cei doi șerpi.

Astrologic, Mercur corespunde sistemului nervos, organelor de simț, mîinilor, organelor vorbirii. Psihologic el ar exprima inteligența analitică, cunoașterea lucrurilor în mod clar dar limitat, superficial. Aspectele astrologice armonioase ale lui Mercur cu Uranus sau Neptun favorizează intuiția. Mercur în conjuncție, sextil sau trigon cu Neptun oferă nativului un spirit deosebit de dotat pentru științele oculte. Se consideră că persoanele cu mercur conjunct cu neptun în casa a III-a sau a IX-a sau cu trigon Mercur - Neptun în semn de apă (Rac sau Pești) își pot dezvolta facultăți supranormale. Ele au mai ales talent de a vindeca prin magnetism (biocîmp) (M. Heindel, 1964).

Caduceul, emblema zeului Mercur și simbolul Trinității, relevă uniunea indivizibilă a Unului care se scindează în două complementare. Studii statistice au arătat că în Franța lunile iunie și septembrie dețin recordul căsătoriilor pentru ultimul deceniu - dar și al ultragiilor la pudoare. Remarcăm că peste aceste două luni se suprapun aproape în

totalitate cele două zodii în care Mercur își are domiciliul - Gemenii și Fecioara.

Raportat astrologic la sistemul nervos și aparatul respirator, semnul Gemenilor conferă - vioiciune, mobilitate a spiritului, inteligență dar și - nervozitate, instabilitate, indecizie. Este de reținut că din studii statistice a reeșit că în luna iunie, mai ales pe 18 iunie (la sfîrșitul zodiei) au loc cele mai multe sinucideri.

Soarele în Gemeni se spune că oferă nativului un spirit adaptabil și plăcerea de a face mai multe lucruri în același timp. Gemenii au în general o mare vitalitate și rămîn mult timp tineri. Ei au o mare capacitate de refacere a forțelor, regenerarea organismului fiind avantajată de mișcarea în aer liber. (Președintele G. Bush, născut în zodia Gemenilor, este mare amator de sport și mai ales de jogging).

Ascendentul astrologic (adică orizontul estic la momentul nașterii) plasat în semnul Gemenilor, așa cum l-au avut Dante, Bernard Shaw, Richard Wagner, conduce la o constituție astenică, rareori atletică. Persoanele acestei zodii sînt svelte, delicate, au fața alungită, expresivă, gîtul lung, nasul lung și drept, ochii mari, vii, mobili, membrele lungi și subțiri. Există predispoziție către afecțiuni ale sistemului nervos, ale sistemului respirator, răniri ale brațelor. Temperamentul este sangvinic, schizotimic - nervos (Jean G. Verdier, 1940). Ei au ușurință în exprimare, chiar elocință. Sînt spirituali, au un vocabular bogat. Dotați cu multă vioiciune, chiar nervozitate, sînt în același timp neliniștiți, instabili dar și cerebrli, calculași; uneori duplicitari, fără a le lipsi simțul umorului.

În cea mai mare parte a mitologiilor diferitelor popoare se găsesc zei gemeni sau se atribuie oamenilor născuși gemeni puteri speciale. Negrii din Liberia, de exemplu consideră că gemenii sînt dotați cu inspirație divină, cu capacitatea de a se metamorfoza în animale, cu puteri de vindecători. Ei conferă fertilitate și influențează schimbarea timpului (M. Senard, 1946). Roma a fost fondată de Romulus și Remus. Anumiți zei gemeni, cum sînt cei din Peru, au caractere opuse, unul fiind bun iar celălalt rău. Printre apostoli, Ioan și Iacov erau gemeni.

Dioscurii din mitologia greacă, numiți Castor și Polux, imortalizați pentru fidelitatea prieteniei lor în constelația Gemenilor, primiseră de la Poseidon putere asupra vînturilor și mareelor, fiind în același timp patronii cîntăreților, poeților, cavalerilor și călătorilor. Templul zeilor medici Dioscuri din Bizanț era un centru de vindecare în care se făcea apel la inspirație și se foloseau metodele divinației și ale interpretării viselor.

Cultul gemenilor vine din antichitate. El predomină probabil în perioada cînd prin precesia echinoțiilor punctul vernal era în constelația Gemenilor, deci în anii 5000-2800 i.c.n. Datele istorice sînt însă incerte, dar nu infirmă existența multimilunară a acestui crez.

UN MODEL CIBERNETIC PENTRU EXPLICAREA UNOR FENOMENE DE BIOELECTROLUMINISCENȚĂ

Prof. Dr. Ing. Paul Constantinescu. **Fiz. Ioan Mamulaș.**

Cu toate realizările însemnate ale mecanicii cuantice, interpretarea funcției de undă în ecuația lui Schrödinger ca o undă de probabilitate, nu a satisfăcut intuiția unor mari fizicieni ca Einstein, de Broglie, etc,. Considerarea funcției de undă ca fiind asociată unor unde fizice, unor vibrații într-un mediu subcuantic, care dau fenomenele cunoscute de interferență, a constituit preocuparea, în ultimele 3-4 decenii a grupului "Interpretării cauzale" a mecanicii cuantice (de Broglie, Bohm, Blohințev, Vigier, Andrade e Silva, Percira, ș.a.).

Considerăm că, măcar într-o primă aproximație, rezultatele obținute de acest grup: interpretarea densității de probabilitate $|\Psi|^2$ ca densitate a unui fluid (Madelung) în condiții destul de generale, ghidajul de către cuplaj care derivă din potențialul cuantic Q ș.a.m.d., vin în întîmpinarea viziunii lui Einstein care considera interpretarea actuală probabilistică a mecanicii cuantice numai ca o aproximație lineară a fenomenelor cuantice, al cărei caracter nelinear urmează să fie înțeles și descris ulterior. Viziunea einsteiniană se bazează pe rezultatul pe care l-a obținut împreună cu George Darmois și anume că din neliniaritatea ecuațiilor cîmpului gravitațional pot fi deduse ecuațiile geodezicelor, care în primă versiune a relativității generale fuseseră postulate. Neliniaritatea apare astfel ca o constrîngere a soluțiilor (independente în cazul liniar), care în cazul cuantic poate fi asociată cu potențialul cuantic Q a cărui formă nerelativistă este:

$$Q = -\frac{\hbar^2}{2m_0}\cdot\frac{\Delta R}{R}$$

de unde $\Psi = Re^{\frac{iS}{\hbar}}$ este transformarea lui Bohm (Blohințev); S este acțiunea iar $\hbar = h/2\pi$ (h este constanta lui Planck) și m este masa de repaus a particulei ($i = \sqrt{-1}$).

În cazul relativist (ecuația Klein-Gordon) potențialul cuantic Q are forma:

(1) $Q = M_0c^2 - m_0c^2$

unde $M c^2 = \sqrt{m_0^2 c^4 + \hbar^2 c^2 \frac{\Box R}{R}}$; $(\Box = \frac{1}{c^2}\cdot\frac{\partial^2}{\partial t^2} - \Delta$, unde Δ este laplaceanul), Q variază datorită oscilației amplitudinii de-a lungul traiectoriei iar m_0 este masa proprie de repaus a particulei. Pentru situația cînd $c \to \infty$ se regăsește expresia lui Q din cazul nerelativist.

Această condiție suficientă de ghidaj a vibratorilor substanțiali de către undele proprii este și necesară, deci acordul fazelor undelor și vibratorilor substanțiali constituie sursa generării tuturor forțelor din natură, a ordinii și organizării sistemelor.

Dacă în afară de transformarea Bohm (Blohințev) se consideră și transformarea:

$$\mathcal{E} = -K \ln R^2 = -K \ln \rho \qquad \mathcal{E} = -K \ln R$$

unde este entropia, iar este asimilată cu densitatea fluidului subcuantic, atunci ecuația lui Schrödinger se poate scrie [1] sub forma "reglajului fizic" ca o pereche de ecuații de tip Hamilton- Iacobi:

(2) $$\frac{\partial \mathcal{E}}{\partial t} + I(\mathcal{E}, S, q, t) = 0 \; ; \; \frac{\partial S}{\partial t} + H(\mathcal{E}, S, q, t) = 0$$

unde q sînt coordonatele generalizate și în care I și H sînt funcții (operatori) care nu comută. Mai mult, în condiții destul de generale 1) operatorul $\hat{I}$ poate fi asociat cu operatorul $\hat{C}$ de conjugare care este neliniar. Caracterul neliniar și statistic al primei ecuații din reglajul fizic (2) poate constitui un ghid în abordarea unor fenomene cuantice mai profunde așa cum ecuația "clasică" Hamilton-Iacobi descrie faptul că rata acțiunii este energie, noua ecuație propusă descrie următoarea ecuație între ordine și organizare: rata ordinei este organizarea.

În adevăr, de pildă, folosind (2) s-a dedus relația:

(3) $$\frac{\mathcal{E}}{K} = i\frac{S}{\hbar}$$

care extinde în cazul echilibrului cuantic relația obținută de Broglie [2] folosind "termodinamica ascunsă" a particulelor:

(3') $$\frac{\mathcal{E}}{K} = \frac{S}{K}$$

și care se obține considerînd relația (3) în modul.

Luînd gradienții în relația (3) obținem:

(4) $$\frac{\nabla \mathcal{E}}{K} = i\frac{\nabla S}{\hbar} \text{ sau: } \frac{\vec{\Pi}}{K} = i\frac{\vec{P}}{\hbar}$$

unde $\vec{p}$ este impulsul mecanic, iar $\vec{\Pi}$ este impulsul informațional.

Relația (4) ne permite să considerăm [1] că cuantele de energie $E = \hbar\omega$ sînt ghidate și se acumulează dominant pe traiectorie, (vezi și principiul inerției energiei $E = mc^2$), iar cuantele de informație $I = ik\omega$ (care se deduc imediat din (3) folosind (2) se acumulează în unde, fiind ortogonale atît pe traiectoria corpusculului cît și pe suprafețele de undă.

Acumularea cuantelor de informație dominant în undă este susținută și de rezultatul obținut de către de Broglie [3], care într-o serie de cazuri importante a demonstrat că prin suprapunerea undelor monocromatice entropia asociată scade (negentropia asociată cu cantitatea de informație crește.

Stările staționare ale sistemelor cuantice (stări "monocromatice") sînt asociate de către Broglie undelor monocromatice staționare reprezentate de funcțiile proprii ale hamiltonianului, iar în cazul particulelor ce se deplasează pe traiectorii, stările sistemului cuantic sînt asociate cu pachete de undă limitate care în majoritatea domeniului lor de extensie pot fi asimilate cu unde plane monocromatice.

Să schițăm demonstrația (de Broglie) creșterii cantității de informație (scăderii entropiei) prin suprapunerea undelor monocromatice.

Considerăm (Einstein) că entropia are expresia: $\mathcal{E} = \mathcal{E}_0 + \mathcal{E}(M_0)$

unde $\mathcal{E}_0$ este partea din entropie independentă de fluctuațiile masei proprii (variabile) M_0 a particulei, iar $\mathcal{E}(M_0)$ este partea variabilă (relativ mai mică decît $\mathcal{E}_0$), care depinde de fluctuațiile lui M_0.

Avem conform principiului minimei acțiuni [2] (lagrangeanul $\mathcal{L} = -M_0 c^2 \times \sqrt{1-\beta^2}$;

$$S = \int_0 -M_0 c^2 \sqrt{1-\beta^2}\, dt = -\frac{M_0 c^2}{h\nu_0} = -K\frac{\delta M_0 c^2}{m_0 c^2} = -K\frac{\delta M_0}{m_0}$$

Conform (3') obținem:

Prin urmare obținem: $\mathcal{E} = \mathcal{E}_0 - K\frac{M_0}{m_0}$

(5)

Folosind (1) și (5) obținem:

(6) $$\mathcal{E} = \mathcal{E}_0 - K - K\frac{Q}{c^2}$$

În cazurile studiate de către de Broglie[3] potențialul cuantic Q este nul în "stările monocromatice" astfel că în aceste stări entropia are valoarea: $\bar{\mathcal{E}} = \mathcal{E}_0 - K - K\frac{\bar{Q}}{c^2} < \mathcal{E}_0 - K$

În stările de superpoziție, Q este diferit de zero și anume pozitiv, ca atare, considerînd valorile medii ale entropiei asociate stărilor de superpoziție, obținem:

Deci în stările de superpoziție entropia este mai mică decît în stările "monocromatice", ca atare prin superpoziție (în spectrele Fourier) cantitatea de informație crește. Acest rezultat se poate demonstra în general folosind principiul entropiei staționare și interpretarea informațională a Lagrangianului.

Faptul că pe traiectorii avem concentrare (înmagazinare) de energie iar în unde se concentrează (înmagazinează) dominant informația, ne permite să înțelegem o distincție fizică importantă între energie și informație, al căror dualism și unitate dialectică au fost pe larg examinate în 1,4.

Cele de mai sus ne permit să înțelegem dualismul informație-energie, undă-corpuscul, ca un cuplaj undă-corpuscul, cîmp-substanță și anume ca un cuplaj "Reglaj-Autoreglaj" (invariantul S_2)[1,4], "reglajul" fiind realizat dominant în structura radiantă a cîmpului (în unde), iar "autoreglajul" fiind înfăptuit dominant în structura substanțială a cîmpului (particule, cuante, etc.).

Mai mult, prin suprapunerea undelor monocromatice de diferite frecvențe putem considera că undele staționare asociate sistemului cuantic formează spectre Fourier ale căror armonice (fundamentală și o mulțime finită de armonice-"timbrul") sînt în rezonanță cu oscilatorii substanțiali ai sistemului fizic (cuantic). În acest mod putem considera că în cîmpul staționar asociat oricărui sistem ierarhizat avem conservarea informației într-un cod ontic (Fourier) care a fost transcris în alte coduri (ADN, senzoriale, hormonale, neuronale, corticale, etc.) pe diferite nivele ierharhice de organizare a materiei.

Avînd în vedere cele de mai sus putem considera cîmpurile ca sisteme ierarhizate[4] ale căror unde (mișcări vibratorii) se produc într-un substrat, pornind de la mediul subcuantic (cîmpul fundamental) care se cuplează (rezonanță, coerență)1), prin forțe de cuplaj ce derivă din potențialul cuantic Q, cu cuantele specifice a căror geneză se poate explica prin microvîrtejuri, care sînt ghidate de undele specifice cîmpului staționar (avînd spectre Fourier caracteristice). Reciproc, microvîrtejurile, vibratorii substanțiali din cadrul acestora, generează undele cu care sînt în rezonanță (producîndu-se efectul de cuplaj, stabilitatea cîmpului).

Modelul cibernetic (Reglaj și Autoreglajul care se susțin și se întăresc reciproc) deci invariantul S_2[1,4] ca sistem ierarhizat asociat oricărui cîmp (grefat pe cîmpul spațiu-timp generat de timpul fundamental și pe cîmpurile ierarhic subiacente) permite să înțelegem "misterul cuantic" și anume distribuția de unde interferente pe care o obținem la trecerea prin două fante a unor corpusculi, pe placa fotografică pe care aceștia o impresionează, deoarece sînt ghidați de undele care se produc la cele două fante și care interferează între cele două ecrane.

Folosind reciproca celor arătate mai sus, modelul poate fi utilizat și pentru explicarea fenomenelor de bioelectroluminiscență obținute prin metode electrografice în electroluminiscență ca: fotografia Kirlian, electronografia, convertografia.

Electrografia în electroluminiscență constă în înregistrarea pe peliculă fotosensibilă a unor efecte de interacțiune între (bio) structurile investigate și cîmpuri electrice exterioare de înaltă tensiune cu parametrii controlabili.

Parametrii cîmpului electric exterior descriu tipul de metodă electrografică; astfel, în fotografia Kirlian se utilizează trenuri de impulsuri cu frecvențe între 1 KHz și 1 MHz, iar în metoda electrografică- metodă originală românească - se utilizează impulsuri unice triunghiulare.

Cercetările efectuate pentru elucidarea mecanismelor formării imaginilor electrografice, imagini ce se prezintă sub forma unor "aure" luminoase pe conturul și în imediata vecinătate a structurilor electrografice, au arătat deosebita complexitate a proceselor bio-fizice implicate.

Teoria strimerilor, ipoteza bioplasmei, emisia la rece a electronilor, ipoteza mediului bioelectric proximal etc., constituie tot atîtea încercări de explicare a formării aurei electrografice.

Fiecare din aceste ipoteze explică satisfăcător numai unele aspecte observate experimental.

Modelul de cuplaj "Reglaj-Autoreglaj" expus anterior considerăm că poate constitui baza teoretică pentru aplicarea unor efecte de tip electrografic, evidențiate experimental de diferiți cercetători: efectul pulsatoriu, efectul de "rezonanță electrografică" și efectul de amputație.

Efectul electrografic pulsatoriu [6, 7] constă în variabilitatea temporală relativă a imaginilor electrografice obținute pe structuri vii, spre deosebire de constanța electrografiilor obiectelor inanimate. Acest efect se poate pune în relație cu caracterul pulsatoriu al cîmpurilor staționare asociate organismelor vii. (caracter absent pe palierul neviu). Acest caracter pulsatoriu al cîmpurilor staționare se poate explica prin efectele de interferență care permit transcrierea informației din codul

ontic (spectrele Fourier) în rețele de difracție (de pildă baze azotate - cod ADN). Neliniaritatea fenomenelor de interferență poate conduce la cicluri limită care descriu cîmpul staționar pulsatoriu.

Efectul de "rezonanță electrografică" constă în faptul că, utilizînd tehnica Kirlian, se obțin imagini electrografice cu extindere și luminozitate relativ mari numai la anumite game de frecvențe ale cîmpului electric exterior, în timp ce la alte valori ale frecvenței imaginile sînt mult diminuate sau chiar absente. Efectul nu se constată la structurile inanimate.

Folosind modelul descris anterior explicăm acest efect prin interferența cîmpului staționar propriu al biostructurii cu cîmpul electromagnetic exterior, interferență care are loc numai la o anumită frecvență de explorare (sau interval de frecvență). Această interferență (care are loc în mod specific pentru fiecare biostructură) produce unde staționare care își generează cuantele specifice în rezonanță, de pildă fotonii, care declanșează strimeri, ce impresionează pelicula fotosensibilă producînd imaginea electrografică.

Efectul de amputație pus în evidență inițial pe structuri vegetale și apoi la organisme animale, constă în obținerea unei imagini electrografice în zona ce corespunde unei porțiuni decupate anterior electrofotografierii din organismul investigat.

În acest caz, cîmpul staționar propriu al sistemului (organismului) se menține un interval de timp (8-70 ore) după îndepărtarea structurii substanțiale prin amputare și printr-un fenomen de interferență asemănător cu cel descris mai sus, produce particule ce impresionează pelicula fotosensibilă și în zonele ce corespund amputației.

Menționăm faptul că efectul de amputație prezintă caracteristici deosebite pentru organismele vegetale (aura "recompune" forma geometrică) față de organismele animale (la care nu se mai recompune geometria, ci se constată în zona de amputație expresii electrografice specifice ce se păstrează ca formă de timp). Această observație arată că particulele rezultate din interferența descrisă sînt distribuite spațial de cîmpul staționar propriu al organismului prin forța de cuplaj ce derivă din potențialul cuantic. Organismele vegetale considerăm că prezintă neliniarități mai slabe în comparație cu organismele animale (de aici diferențierea efectelor de amputație) descriind figuri intermediare între organismele animale și palierul neviu. Se poate deci avansa ipoteza evoluției cîmpurilor biologice ca parte integrantă a evoluției biologice în general.

SFIDAREA PARANORMALULUI

fiz. Ioan Mamulaș

Atracția către ceea ce este neobișnuit și fără explicație imediată constituie, probabil, o componentă fundamentală a ființei umane. Telepatia și OZN-urile, premoniția și paleoastronautica, vindecările prin "pase magnetice" și enigmaticele civilizații străvechi sînt numai cîteva exemple alăturate întîmplător dintr-un larg spectru de subiecte care fascinează prin insolitul lor. Chiar și firile cele mai dogmatice, indiferent de nivelul cultural, sînt atrase de astfel de domenii și lucrul acesta se reflectă (paradoxal) în însăși vehemența cu care le resping verosimilitatea.

Pentru un om format la școala științei moderne, în care verificarea experimentală riguros canonizată și demersul teoretic necontradictoriu sînt chei de boltă, este greu să accepte paranormalul, îndeosebi atunci cînd, într-o formă sau alta, este implicat organismul uman. Pe de altă parte, știința își are în ea însăși capacitatea de a se depăși, astfel încît ceea ce într-o anumită epocă pare imposibil devine ulterior perfect integrabil științific. Să ne amintim cîteva exemple: heliocentrismul, zborul mecanic, radioactivitatea, teoria relativității, radiația mitogenică etc.

Paranormalul, destul de vag definit prin "ceea ce este neobișnuit și inexplicabil", poate deveni obiect al demersului științific atunci cînd capătă certitudinea verificabilității experimentale și se pot întrevedea direcții explicative pertinente. Ori tocmai aici se află marea dificultate a statuării științifice în abordarea paranormalului: pe de o parte, fenomenele paranormale sînt foarte rare și extrem de greu modelabile experimental, pe de altă parte direcțiile explicative par a depăși cadrul actual al științei. Și totuși raritatea unor fenomene și neputința temporară de a le explica (insolitul lor) nu neagă caracterul lor natural.

Personal, consider că această sfidare pe care paranormalul o ridică în fața omului de știință poate fi înfruntată în primul rînd prin chiar acceptarea ei. Mai departe este o problemă de psihologie a cunoașterii științifice. Nevoia de certitudine stă la baza oricărei întreprinderi a omului de știință. Tocmai încercarea de a satisface această nevoie este generatoare de tensiuni intelectuale și capătă manifestări strict individuale.

Opțiunea pentru studiul paranormalului se poate amorsa prin incidența a două situații. Este vorba de relevarea prin experiență personală a unor fenomene paranormale în conjugare cu consultarea lucrărilor altor cercetători privind domeniul respectiv care să satisfacă necesitățile de rigurozitate științifică.

Ca proaspăt absolvent al facultății de fizică eram un adversar convins al parapsihologiei. Ulterior, în activitatea de laborator, am avut prilejul să mă întîlnesc cu unele situații neobișnuite, cu paranormalul. Posibilitatea influențării activității bioelectrice a plantelor de către psihicul uman, evidențierea electrografică a efectelor de amputație, modificarea unor parametrii fiziologici ai unei persoane sub influența alteia cu "aptitudini deosebite", transmiterea de informații de la un subiect la altul pe căi extrasenzoriale sînt exemple de fenomene pe care am avut surpriza să le constat și să le verific într-un număr de cazuri.

Neavînd intenția de a trage concluzii ferme și generalizatoare, respectivele constatări au în primul rînd o valoare probatorie personală, acesta fiind de altfel și scopul pentru care am efectuat experimentările. Am încercat să fiu sceptic și să elimin acele rezultate pentru care analiza îmi indica posibilitatea unor artefacte sau inabilități experimentale. Au rămas însă fapte incontestabile care mă tulbură prin "paranormalitatea" lor.

Incitat de ceea ce am numit mai sus "întîlnirea cu paranormalul", am început (în măsura posibilităților de documentare) să consult scrieri de parapsihologie și psihotronică. Am întîlnit, pe lîngă o imensă literatură de tip anecdotic-veleitară, destule lucrări în care, cu acribie științifică, se dovedește existența unor fenomene cum ar fi percepția extrasenzorială, psihokinezia, efectele de "healing" etc. A respinge concluziile unor astfel de studii constituie de fapt plasarea pe o poziție neștiințifică. O asemenea atitudine reflectă ceea ce spune zicala: "vulpea, dacă nu ajunge la struguri, spune că sînt acri".

Deci experimentînd și studiind lucrări care să-mi satisfacă formația științifică, am devenit un interesat al cercetării paranormalului. Sînt în continuare sceptic cînd mă întîlnesc direct sau indirect cu paranormalul și nu accept orice "poveste". Dar am devenit sceptic și în ceea ce privește capacitatea proprie de a recepționa corect, fără prejudecăți, paranormalul, ajungînd la concluzia că această capacitate trebuie educată permanent.

Înfruntarea sfidării paranormalului de pe poziții oneste necesită un permanent echilibru dinamic între pasiune și îndoială. Onestitate mai înseamnă și recunoașterea faptului că modalitatea de cunoaștere științifică are limitele ei, oricît de eclectic am concepe demersul științific. Cunoașterea științifică este infinită dar mărginită (exprimîndu-mă în limbaj matematic) și dincolo de marginile ei devin operante alte tipuri de cunoaștere cum ar fi cea filozifică, religioasă, artistică.

Convingerea autorului este că nu putem exclude aprioric studiul unor aspecte ale paranormalului și din alte puncte de vedere decît cel strict științific. Cantonarea rigidă într-o singură modalitate cognitivă constituie un răspuns neadecvat la provocarea paranormalului.

REIKI - ENERGIA CARE VINDECĂ

Viorel Olivian Pașcanu

(Urmare din numărul 4.)

Față de alte metode de dirijare a energiei ce solicită concentrarea, metoda Reiki, dimpotrivă recomandă relaxarea, acesta fiind modul în care se poate realiza condiția de releu. Dirijarea prin concentrare conduce la blocarea pătrunderii energiei cosmice în terapeut și transferul către bolnav se face în dauna energiei care este necesară terapeutului pentru a-și menține propriile funcții vitale.

Viitorul terapeut trebuie să învețe cum să ajungă la o relaxare cît mai profundă și în orice împrejurare. Starea de relaxare odată realizată trebuie să-l determine pe viitorul terapeut să-și imagineze că a devenit un simplu releu, care prin inspirație va introduce energia cosmică în trup iar cu expirația o va concentra mai întîi în mîini (unde va deveni densă) ca tot prin mîini să o expulzeze. Printr-un exercițiu răbdător și repetat va trebui să ajungă la stadiul în care această intrare-ieșire de energie să devină un flux continuu.

Atenție! La început, această energie va fi gîndită (imaginată), și după îndelungate exerciții va fi percepută ca o prezență aproape mecanică. După obținerea fluxului continuu, viitorul terapeut își va aplica mîinile pe propriul său trup astfel ca energia ce îl pătrunde odată cu inspirația, să se întoarcă prin mîini prin expirație. Locul unde vor fi amplasate remarcîndu-se prin senzația de penetrare a unui flux cald. Pentru efectuarea corectă a acestei proceduri, care nu este altceva decît un autoantrenament prin energia Reiki, mai trebuie respectate cîteva condiții pe care le voi arăta mai jos.

După fiecare procedură aplicată pe propriul corp, sau pe al altuia, viitorul terapeut va reține tot ce s-a întîmplat în actest timp introducînd în tehnica ei, modificări în funcție de eul și posibilitățile sale.

Fiecare terapeut reiki are metoda sa de amănunt, fără să se abată dela principiile generale. Abia după ce a reușit să realizeze cu eficiență metoda reiki pe propriul său trup, va trece la aplicarea ei pe rude și pe prieteni apropiați pentru cîștigarea experienței și consolidarea unei metode proprii. Cînd nu va mai avea nici un dubiu asupra rezultatelor, se va ocupa de persoane străine, care nu vor întîrzia să se prezinte singure.

Cum decurge practic o ședință reiki.

- O încăpere curată, aerisită, cu o temperatură de cca 21 grade. (e preferabil să se audă o muzică relaxantă, în surdină. Bach, Händel, Mozart) - Bolnavul va sta culcat pe un pat nu prea înalt cu ochii închiși, îmbrăcat lejer și descălțat. - Terapeutul fără să degaje vreun miros de tutun, mîncare sau alt miros, va explica bolnavului în ce constă metoda astfel ca acesta să fie încrezător și colaborant. - Atît terapeutul cît și bolnavul, nu vor avea asupra lor obiecte de metal iar în timpul tratamentului nu vor încrucișa mîinile sau picioarele.

iTerapeutul își va spăla mîinile cu apă rece, se va așeza pe un scaun lîngă pat și va aplica palmele mîinilor făcute ușor căuș, cu degetele unite, pe trupul bolnavului, deasupra organului afectat astfel ca palmele să aibe o poziție paralelă, și organul în cauză să se situeze pe o linie imaginară care le unește. După 3-10 minute, cînd simte că în zona respectivă s-a produs senzația de flux cald sau numai de căldură, va amplasa mîinile astfel ca linia imaginară între palme să constituie un unghi drept cu un colț în centrul organului afectat (vezi schițele). După apariția senzației specifice, se reveni la prima poziție.

Menționăm că există mai multe poziții ale mîinilor, și este bine să fie însușite de proaspătul terapeut prin practică ținînd seama în mod expres că în majoritatea situațiilor organul trebuie să fie amplasat la mijlocul sau întretăierea fluxului de energie ce iradiază din palmele celor 2 mîini. Odată cu aplicarea palmelor pe trupul bolnavului, terapeutul trebuie să-și amintească de relaxarea necesară și de inspirație și expirație, descrise anterior. - Dacă afecțiunea privește întregul organism, aceste reguli rămîn valabile, numai că bolnavul va fi așezat pe un scaun iar terapeutul va aplica mîinile paralel cu palmele în jos pe capul sau umerii bolnavului. - După terminarea ședinței ce poate dura 20-30 de minute, bolnavul va sta nemișcat 10 minute, timp în care terapeutul își va spăla mîinile sub un jet de apă rece. -Ședințele reiki se efectuează de 1-2 ori pe zi și 6-12 zile consecutiv, în funcție de boală și de rezultate. Cînd boala nu se ameliorează pot fi mai multe explicații printre care enumerăm cîteva. a) Sînt cazuri în care o stare grea este generalizată în tot trupul și "fixată" prin trecerea timpului, la care se adaugă și o închistare sufletească de nepătruns, asociată uneori și cu o răutate și ură împotriva la toți și la tot. În acest caz trebuie mai înainte intervenția răbdătoare a unui bun psiholog și a unui talentat psihiatru care să producă o fisură în zidul de gheață îngroșat de timp, prin care să se infiltreze raza speranței purtătoare de gînduri bune și de sănătate, și numai după aceea e indicată intervenția terapeutului de orice fel. b) Sînt suflete împovărate de păcate grele - nemărturisite mult timp- care au generat stări obsesive, adevărate cangrene sufletești ce aruncă de o parte îl distanțează din sistemul benefic al cosmosului pe cel în cauză. Orice intervenție terapeutică ricoșează. Bolnavul se sustrage armoniei divine a cosmosului. În aceste cazuri, trebuie intervenția spovedaniei a rugăciunilor a preoților a psihanaliștilor, care să pregătească terenul pentru terapia reiki. c) Pot fi și cazuri mărunte, mai ușor observabile, la copii și bătrîni care îi fac refractari la terapii. Dăm un singur exemplu. Cei în cauză observînd că atenția și dragostea celor din jur e sporită cînd sînt bolnavi, cultivă boala. Terapeutul trebuie să manifeste o dibăcie deosebită pentru a descoperi de la început aceste situații. Precizări privind modul de aplicare a palmelor la metoda reiki

Exemplu: afecțiune cardiacă

I.- Terapeutul aplică o palmă ușor căuș cu degetele unite pe pieptul bolnavului în dreptul inimii și cealaltă palmă pe spate tot în dreptul inimii: sau aplică o palmă pe latura stîngă a trupului bolnavului, în dreptul inimii și cealaltă palmă pe latura dreaptă a trupului, tot în dreptul inimii. Deci la această procedură, palmele vor fi aplicate întotdeauna față în față fiind despărțite de trup.

II. Terapeutul aplică o palmă în dreptul inimii și cealaltă pe latura stîngă a pieptului, tot în dreptul inimii, astfel ca o linie imaginară pornită din mijlocul ambelor palme să se întîlnească sub formă de unghi în inimă.

Redau grafic cele de mai sus, pe o secțiune de trup, văzută de sus:

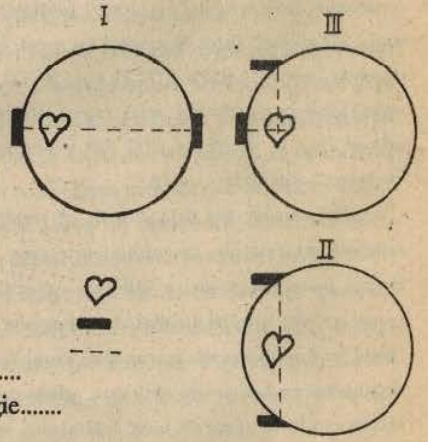

sau

organul.....
locul palmelor....
fluxul de energie.....

Deci, în cazul unui organ afectat, acesta va fi ținut "între palme" astfel ca fluxul energetic care iese din ele să-l pătrundă din două direcții, vertical sau orizontal sau întîlnindu-se în organ sub formă de unghi.

A APĂRUT:

VIOREL OLIVIAN PAȘCANU

TRATAMENT NATURIST INTEGRAL

EDITURA „CUGETO" — BUCUREȘTI — 1991 —

Respirația, sănătate sau boală ?

(urmare din nr. 4)

Cu ocazia publicării celei de a doua părți a lucrării Respirația, boală sau sănătate, ținem să facem următoarele precizări – Lucrarea este tradusă și prezentată de d-na Ing. Alexandra Msanuico la rîndul ei o adeptă a doctorului siberian Buteiko. Dr. Buteiko a stîrnit un deosebit interes în URSS dar și controverse. Prezența în revista noastră se justifică prin deschiderea pentru noi în domeniul sănătății pe de o parte și mai ales pentru că potrivit însăși părerii meritosului medic, soluția sa are multe interferențe cu parapsihologia și mai ales cu yoga.

După telefoanele numeroase primite la direcția revistei, articolul a stîrnit un interes deosebit și promitem să intermediem celor interesați corespondență directă cu doctorul Buteiko.

Ca o primă luare de atitudine publicăm în acest număr articolul: Controverse al d-nei Nineta Crainici cunoscută pentru cercetările efectuate în domeniul respirației mai ales din unghi yoghian.

A.V.

După nașterea copilului brusc se modifică raportul de gaze - crește conținutul de oxigen, și dacă i se mai face o gimnastică respiratorie, apare dereglarea metabolismului. De aici apar diateza, pneumonia, astm.

Este foarte interesantă atitudinea oamenilor față de bioxidul de carbon. Se consideră că el este o otravă. În același timp noi ne grăbim Să consumăm cît mai mult CO2. Toate izvoarele de ape minerale, bere, borș, ape gazoase, șampanie - toate au concentrația 100% de CO2. Pînă și din apă obișnuită facem sifon și bem. Instinctul spune că acesta este util și gustos. Dar dacă aceasta ar fi fost otravă, ce ar fi fost cu sistemul nostru gastro-intestinal? Ulcere gastrice, duodenale etc? Dar se observă că dacă există un ulcer gastric, apărut din cauza insuficienței CO2 la oamenii cu respirația profundă, acesta poate fi ameliorat prin mese regulate. Este cunoscut că miliarde de ani celulele umane au stat în pîntecul matern într-un mediu cu conținutul ridicat de CO2, iar acest mediu este mai obișnuit pentru celule. Reducerea conținutului de CO2 într-o celulă sub 7% duce la pierire, și cu cît acest procent este mai mic, cu atît moartea este mai rapidă, iar respirația profundă are această consecință. Iată pericolul respirației profunde. Sîngele nostru în interiorul plăminului intră în contact cu aerul, care în plămîn, în starea normală conține 6,ţD5% CO2 și cca.12% O2, acel optimum necesar, amplificînd sau reducînd acest raport. Respirația profundă duce în primul rînd la pierderea CO2 din plămîni: cauza deranjamentelor serioase în organismul uman.

Noi considerăm deja dovedit că respirația profundă provoacă epilepsie, neurastenie, insomnie foarte grea, dureri de cap, migrene, zgomot în urechi, scăderea bruscă a capacității intelectuale și fizice, reducerea concentrării atenției, deranjamente în sistemul nervos, colecistită, guturaiul cronic, pneumonie cronică, bronșite, astm bronșic, enfizem pulmonar, pneumoscleroză, tuberculoză. Aceste lucruri au fost dovedite în lucrarea de doctorat a autorului, susținută în Alma în anul 1968. Chiar și dilatarea venelor pe nas, pe picior, unde presiunea hidrostatică este mare, hemoroizi, care au o teorie de evoluție proprie, obezitatea, dereglări în metabolism, dereglări în diferite funcții ale organelor genitale, toxicoza sarcinilor, avorturile, complicații la nașteri toate sînt datorate respirației profunde. Tot ea dă nașterea la gripă, reumatism, centre cronice de infecții. Tonzilitul cronic este o infecție foarte periculoasă, cu nimic mai puțin periculoasă decît tuberculoza, întrucît aprofundează respirația și atacă mai mult organismul. Depunerea sărurilor, podagra, nodule de grăsime pe corp, infiltrații de orice fel, chiar și fragilitatea unghiilor, uscăciunea pielii, căderea părului - toate acestea sînt tributare respirației profunde. Iată o enumerare foarte succintă. Pînă în prezent nu se tratează, nu se previn, și nici nu au o teorie. Teoria noastră explică evoluția lor. Ea se construiește pe baza legilor cunoscute și se dovedește ca teorema cu ajutorul axiomelor - ea este incontestabilă. Și deși pentru prima dată ea a fost publicată în 1962 în revista "Inovatorul și raționalizatorul" Nr.1, această teorie pînă acum nu s-a practicat în mod deschis nicăieri, cu totul că despre ea s-a scris în unele ziare, de exemplu "Gazeta literară" (art."Respirați mai profund, dar oare este necesar?"), "Rusia sovietică" (art."În apărarea doctorului Buteiko"). Este de la sine înțeles că trebuia apărată de Ministerul Sănătății.

A dovedi adevărul nostru este ușor, pentru că fiecare cunoaște simptomele respirației profunde: vîrteje, ameteli, slăbiciune, zgomot în urechi, durere de cap, tremurul nervos, leșin. Aceasta demonstrează că respirația profundă este o otravă puternică. Chiar cel mai antrenat sportiv, care ar respira profund timp de 5 min. - leșină, are crampe, blocarea respirației. Cine dintre Dv. nu a fost la medic și nu a auzit: "Respirați mai profund". Uneori chiar însăși vizita la medic provoacă criza. Stăpînind legile de fiziologie, pe care am chemat-o în ajutorul omului, noi am înțeles că prin respirație putem comanda ori ce funcție a omului: sistem nervos, bronchii, vase, metabolism etc. De obicei cînd eu citesc lecțiile medicilor, îi rog să pregătească cîte 5-10 bolnavi de astm bronșic, stencardie, migrenă, guturai cronic, ulcer și demonstrez că se poate provoca și anula criza de boală prin respirație. Aceste demonstrații conving în ceea ce privește corectitudinea și puterea teoriei noastre. Cu cît mai profund noi respirăm, cu atît mai gravă este boala. La noi în Siberia cînd se fac angajări se verifică respirația. Dacă omul poate să rețină respirația cca.15 sec. - el este bolnav. La 60 sec. - el este sănătos. Iată cît de simplu se poate prezenta un proces foarte complicat.

Însă renunţarea la respiraţia profundă este un lucru foarte dificil, şi autotratamentul nu este indicat.

ARGUMENTELE DE BAZĂ ALE TEORIEI SÎNT URMĂTOARELE:

1.Respiraţia profundă nu măreşte gradul de saturaţie cu oxigen al sîngelui arterial, întrucît sîngele este saturat la limită 96-98%. La respiraţia normală putem respira cît de profund, însă nici un gram de oxigen nu mai intră în sînge. Această lege bine cunoscută a fost stabilită cu 55 de ani în urmă de către Holdan şi Priestley. Există şi un alt sens al respiraţiei profunde-înlăturarea bioxidului de carbon din organismul uman (din plămîni, din sînge, din ţesuturi).

Ce se întîmplă în acest caz?

a) reducerea CO2 în celulele nervoase le excită, întrucît pragul excitabilităţii lor se reduce. Faptul că CO2 este un somnifer şi chiar narcotic este cunoscut de demult. Iată de ce respiraţia profundă provoacă excitaţie sistemului nervos, insomnii, enervări, scădere de memorie etc.

b) reducerea CO2 (soluţia în apă este uşor acidă) duce la diminuarea acidităţii soluţiei din celule (legea biochimiei), şi prin aceasta scade şi activitatea fermenţilor (sînt descoperiţi cca.700) şi a vitaminelor (peste 20). Organismul nostru este o maşină chimică, unde procesele se reglează cu fermenţii. Reducerea CO2 şi excesul de baze în organism perturbă toate formele de metabolism, în toate celulele fără excepţie. (În 1967 Handerson în 20 de minute omora orice animal prin respiraţia profundă).

Bolnavul se duce la doctor şi este trimis de la terapeut la neuropatolog, de acolo la ftiziolog, pînă nu apare un infarct. Acum se poate face tratament - totul este clar, însă bolnavul nu mai poate să se mişte, pentru că simptomele nervoase ale respiraţiei profunde nu se recunosc. La bolnavi nu poate fi descoperită boala, întrucît doctorii nici nu au un tabel după care se poate măsura respiraţia, dar el nici nu ştie ce simptome apar de la respiraţia profundă. Iată în ce constă nenorocirea. Noi trebuie doar să ne minunăm cît de bine şi robust este construit omul, dacă încercăm cu secole să-l învăţăm să respire profund, adică să-l omorîm, iar el trăieşte, este adevărat, suferă mult de boli însă încă există - atît de robuste sînt sistemele noastre de apărare.

Şi iată prima reacţie de apărare a organismului împotriva restituţiei profunde - aceasta este spasmul muşchiului neted, spasmul bronchiilor, spasmul vaselor, spasmul intestinelor, căilor urinare, căilor biliare, spasmul splinei, al ficatului. Aşa se explică, de ce în partea dreaptă apare durere cînd omul fuge şi respiră mai mult. Acestea sînt reacţii ale muşchiului drept. Ai respirat prea mult - redu respiraţia, durerea imediat dispare. În prezent în mod intens se luptă cu spasmele, se caută mijloace vasodilatatoare, dar ele nu pot fi utile la spasme. Dacă unui bolnav de hipertonia i se administrează în timpul crizei o pastilă de nitroglicerină, el poate să moară, pentru că spasmul vaselor este o reacţie de protecţie la pierderea CO2.

Spasmul bronhiilor stă la baza astmului bronşic, bronşitei cronice, pneumonii cronice, emfizemului pulmonar şi chiar tuberculozei, iar bioxidul de carbon este regulatorul de bază al bronhiilor. Noi măsurăm concentraţia CO2 la oameni bolnavi şi la un grup de oameni absolut sănătoşi. Selecţionăm oameni sănătoşi cu multă grijă. La oamenii bolnavi de aceste boli concentraţia CO2 a fost mult sub normă. Astmaticii au în medie 4-4,5% iar norma este 6,5%, şi aceştia sînt cei mai grav bolnavi. Din acest motiv instruirea medicilor începe de obicei cu astmul bronşic, fiind cel mai reprezentativ. La o jumătate din astmatici, indiferent de vechimea bolii, crizele de astm se opresc în momentul utilizării metodei noastre şi cu renunţarea la toate medicamentele, pentru că în mod special se administrau medicamente, care amplificau respiraţia. Astmaticul respira de trei ori peste normă, noi îi dilatăm bronhiile iar frecvenţa respiraţiei nu se reduce, aceasta duce la pierderea de carbon şi ca rezultat - un collaps de şoc şi moarte de la un tratament dur. Există mii de experimentări prin care se dovedeşte că CO2 este un regulator puternic al deschiderii bronhiilor, vaselor etc. Aceste reacţii au loc şi atunci cînd animalului i se taie capul sau pur şi simplu i se scot bronhiile cu vase şi se acţionează cu CO2. Aceasta influenţează celula muşchiului neted.

Cînd Ministrul Sănătăţii dr.Petrovschi în 30.06.2962 a venit în laboratorul nostru să vadă de ce aici se face scandal, lui i s-au prezentat trei oameni bolnavi de astm, de mulţi ani, care au venit pentru ajutor. Un cercetător ştiinţific a demonstrat cum variind profunzimea respiraţiei bolnavului se poate provoca o criză de astm şi în 1-2 minute să-l anuleze. Urmează comanda: "Respiraţi adînc". Pornesc cronometrul, la primul bolnav criza a început după 40 sec, la al doilea după 50 sec., la al treilea după 60 sec. şi omul s-a înveţit. Comandă: "Expiraţi, nu respiraţi. Inspiraţi - nu respiraţi un minut". Criza nu se repetă. Se mai face un ciclu de respiraţie. Se spune: "Asta e psihoterapia", eu răspund: "Dacă bolnavului i se taie capul, reacţia va fi aceiaşi". Această este legea fiziologiei, confirmată de experienţe milenare. Muşchii netezi fac spasme, strîng ţesuturile şi provoacă durerea. Se reduce respiraţia şi durerea dispare.

3) Următoarea reacţia de apărare - este scleroza vaselor pulmonare şi organelor. Apărarea - îndesirea ţesuturilor pentru reducerea pierderii bioxidului de carbon. De aceea mai trăim pentru că se dezvoltă scleroza. Aceasta ne apără de la pierderea totală de CO2.

Colesterolul este un izolator biologic. Acoperind membranele celulelor, vaselor, nervilor, el le izolează de mediul exterior. La respiraţia profundă organismul forţează formarea lui, ca să se apere de pierderea CO2. Noi am experimemtat pe 25 de oameni bolnavi de scleroză, de hipertonie, stenocardie cu concentraţie mare de colesterol şi cu CO2 cu 1,5% sub normă, am eliminat toate medicamentele şi am renunţat la regimul alimentar. Le-am permis şi chiar i-am obligat să mănînce carne, slănină şi altele, însă i-am obligat să reducă respiraţia. Şi pe măsură ce se reducea respiraţia, se acumula CO2, se reducea colesterolul. Noi chiar am stabilit algoritmul de reglare: la reducerea în organism CO2 cu 0,2%, colesterol creşte în medie cu 10 miligrame. Această lucrare am publicat-o la Congresul terapeuţilor din Siberia din oraşul Ircutsc.

Hiperfuncţia tiroidei - este încă o reacţie de apărare. Aceasta începe să lucreze intens ca să ridice metabolismul şi să elaboreze mai mult CO2.

Sputa - ce este aceasta? În cazul insuficienței CO_2 crește secreția din toate mucoasele - a gîtului, căilor respiratorii, stomacului, intestinului etc, de aceea, de la respirația profundă apare guturai, iar în plămîni apare spută. Ea este utilă. Doar și ea este un izolator.

Înainte noi spunem astmaticilor: "Tușește, curăță plămînii", însă tusea rupe plămînii, provoacă emfizem, deteriorează bronhiile, suprasolicită inima. Noi recomandăm bolnavilor să nu tușească, eliminarea secreției ajută la pierderea CO_2, și reduc respirația. Cînd bolnavii noștrii micșorează respirația sub norma, la ei apare repulsia pentru carne, ei trec la hrana vegetariană. În general mănîncă mai puțin.

4) Îngustarea bronhiilor, vaselor reduce pierderea CO_2. Pe aceleași canale în organism pătrunde și oxigen. Natura a fost foarte economică. Cînd prin respirația profundă se elimină bioxid carbon, aceasta provoacă spasmele bronhiilor și vaselor, care duc la micșorarea aportului de oxigen, începe foamea de oxigen a țesuturilor, creierului, ficatului etc. Ca să acumuleze oxigen trebuie să reducem respirația. Aceasta este legea fiziologiei, care este bine motivată în lucrarea de docent a dr.V.A.Kovalenko, din anul 1967.

5) Deci, foamea de oxigen în țesuturi apare din cauza respirației profunde. Aceasta reduce O_2 în sîngele venos și dilată toate venele corpului, venele nasului, de unde guturaiul cronic, asta este un fel de clapetă care apără organismul de la respirația profundă. Iar omul, în loc să reducă respirația, deschide gura, respiră mai puternic și se miră, de ce el nu poate vindeca guturaiul cronic de 20-30 ani.

6) Foamea de oxigen din cauza spasmelor vaselor, atingînd un anumit grad, ridică tensiune arterială și crează hipertonie. Acest mecanism este foarte bine prezentat în lucrarea de doctorat a cercetătorului științific al Institutului de Fiziologie dr.Murzenko. Rezultă că hipertonia este un lucru util. Ce face ea? Ea mărește fluxul sîngelui prin vasele strangulate, și prin aceasta salvează organismul de la foamea de oxigen. Acum există o psihoză a medicilor. Dacă a crescut tensiunea - aceasta omoară pe om. În realitate însă... La un halterofil în timpul ridicării greutății tensiunea crește la 24, iar cînd a plecat de lîngă greutate - 12. Tensiunea este un lucru foarte mobil. Ea se ridică de la emoții și de la multe alte cauze. În Vest a fost obținut un preparat care cobora tensiune. Însă cînd acest medicament, care cobora tensiunea, a fost dat la bolnavii de hipertonie, tensiunea s-a redus dar nu s-a redus și respirația, s-a produs un spasm al vaselor și o treime de bolnavi au murit. Atunci au renunțat la acest medicament. Hipertonia este prima fază de hipotonie. La reducerea respirației și hipertonia și hipotonia revin la normal. 7) Foamea de oxigen a țesuturilor, ajungînd la un anumit grad, excită centrul respirator și închide reacția inversă pozitivă. Lipsa de oxigen, omul o simte ca lipsă de aer, respiră mai adînc, însă se sufocă și oxigenul nu sporește, omul se sinucide. De fapt acum majoritatea populației de pe glob este sinucigașe.

La început noi nu am știut că reducerea respirației permite nu numai să oprească evoluția bolii, dar chiar s-o vindece în orice fază. Metoda noastră este utilă în primul rînd, mai bine și mai repede pentru cei mai grav bolnavi, care se vindecă mai rapid și mai complet. Mai greu se vindecă cei nu foarte bolnavi, pentru că este foarte greu să reduci respirația. Nu degeaba metoda noastră de tratament este poreclită metoda "draconică siberiană de autosufocare lentă". Într-adevăr, aceasta este un moment chinuitor, greu. Ore în șir, primele 24 ore cu ajutorul medicului, bolnavul trebuie să se frîneze. Bolnavilor se pune pansamentul strîns pe torace. Bărbaților se pune corset ca ei să nu aibă posibilitatea să respire cu pieptul plin. Daca un copil are criză de astm, noi recomandăm părinților să-i strîngă la piept, reducînd respirația prin orice fel de metodă. Criza se oprește de la sine. Respirația abia începe să scadă, cînd bolnavul nu mai puțin de trei ore pe zi, chiar și cu pauze, începe să reducă respirația. Cu cît starea bolnavului este mai gravă, cu atît mai mult timp el trebuie să facă exercițiul de respirație. Principiul pe scurt: să reducă fiecare inspirație. Inițial noi nu am avut o metodologie. Veneau bolnavii, noi îi consultam, am stabilit o legătură între boală și respirația profundă, au fătut un efect de ventilare (respiră adînc - criză, pauză-fără criză). Și tot așa pînă cînd bolnavul înțelege că el este cel care provoacă boala, și tot el să învețe să oprească criza în 1-2 minute. Respirația normală, alimentația normală, regim normal - asigură sănătatea, omul se vindecă de boli. Dar cum acționează respirația subnormală asupra omului sănătos? Puteți să vă controlați: se reduce fiecare inspirație - sistemul nervos se calmează, se fortifică. Dacă omul este agitat el se liniștește imediat. Dacă are insomnie - adoarme imediat. Dacă reduce respirația foarte mult - adoarme cu somnul fără vise. Somnul profund va fi mai scurt pentru că omul mai repede se satură de somn și se va trezi mai odihnit.

Dacă începe o ceartă, se spune: "Rețineți respirația" sau "Numărați pînă la 20-30" și aceasta calmează. Numărăm - reținem respirația, se ridică bioxidul de carbon, se dilată bronhiile, vasele, mai mult oxigen pătrunde în organism, iar aceasta creează rezervă de respirație. Dacă au fost spasme ele se ameliorează. Dacă v-au înghețat picioarele, rețineți respirația și picioarele se încălzesc. Metabolismul se desfășoară normal. Aici noi am descoperit secretul yoghiilor. Dacă omul bolnav aduce respirația la normă, atunci toată patologia dispare, dacă coboară sub normă - aici încep minunile. Oxigenul în corp se adună peste normă, ceea ce permite să rețină respirația și mai mult. Un om grav bolnav poate să rețină respirația 3-5 sec, cu greu 10 sec. Bolnavul începe să rețină respirația tot mai mult, reținerea ajunge la 130-140 sec, după expirație, ușor, fără forțare. Iar reținerea de 180 sec - aceasta este deja un yoghin.

Noi recomandăm următoarele exerciții: alergări, urcarea pe scări, adică mergi pe scară -expiri, după aceea reții respirația și fuga sus. Atunci te urci repede și ușor. Dacă nu poți să faci așa, atunci aleargă cu respirația frînată, reține-o. Asta dă efect fără întîrziere. Desigur, reținerea respirației și autofrînarea întotdeauna sînt grele și neplăcute, însă rezultatul final este zguduitor. Norma reținerii respirației este 60 sec. Acest obicei coincide cu dispariția simptomelor de boală. Însă omul merge mai departe: în mod ușor nu respiră timp de 3 minute după expirație, iar după inspirație ajunge la 5 minute. Asta înseamnă că el este perfect sănătos.

Boala nu dispare așa ușor. S-a produs o puternică dereglare a metabolismului în organism. La copiii care au pneumonie, în astfel de

situaţii temperatura se ridică pînă la 40ÉC, însă aceasta nu este o congestie ci anticongestie. Vine momentul cînd pauza maximă atinge 20 sec. Asta înseamnă că a început vindecarea şi nici temperatura nu trebuie să fie combătută, întrucît are loc reacţia de apărare a organismului. Începe să doară tot corpul chiar şi palmele mîinilor şi tălpile picioarelor, bolnavii nu mai pot să se mişte. Se desfăşoară reacţia de purificare, fiecare celulă trebuie să elimine toate surplusurile, care s-au acumulat în ea timp de mulţi ani. Tranpiraţia este foarte abundentă, lacrimi, guturai, expectoraţia (la astmatici la început expectoraţia de culoarea neagră, apoi galbenă) şi în fine - expectoraţia spumoasă aceasta este ultima fază de purificare a plămînilor de secreţie. Dacă este afectată zona gastro-intestinală, ficat-începe voma, care poate continua şi 6 ore. Creşte diureza, urina capătă culoarea roşu-cărămiziu sau verzuie cu un miros neplăcut, se măreşte scaunul, începe diarea. Toate aceste excreţii sînt însoţite de sîngerare din nas, în sputa. Această stare durează de la o zi pînă la 7 zile. Toate aceste manifestări reprezintă reacţia de însănătoşire. Se întîmplă ca la reţinerea, frînarea respiraţiei se accentuează durerea de cap, şi totuşi nu trebuie lăsată respiraţia să amplifice şi să acorde organismului timpul necesar de reorganizare. Această purificare începe la reţinerea respiraţiei între 20-60 sec şi rareori la 80 sec. Dacă se reţine respiraţia şi reacţia organismului lipseşte - înseamnă că organismul este deja purificat.

Yoghii foarte repede şi uşor elimină oboseala. Noi am descifrat metodele lor. Ei crează senzaţia de relaxare, odihnă, prin acumularea CO2. Se poate reţine respiraţia şi în poziţia culcată şi în poziţia şezînd, 5 minute de exerciţiu şi vă odihniţi. Un sportiv antrenat respiră, de regulă, normal. Iar dacă sportivul va respira profund, de exemplu în timpul alergării, atunci el pur şi simplu leşină, moare în convulsii. Trebuie să evităm tot ce adînceşte respiraţia.

Acum cel puţin 2/3 din omenire respiră cu respiraţia profundă, pentru că se învaţă să respire profund, la asta se mai adaugă încă o sumedenie de factori care amplifică respiraţia - aceasta este cofeina şi medicamentele care o conţin: adrenalina, camfor, cardiomin şi altele. Ele măresc respiraţia şi fără a fi necesar, mai bine să nu le folosim. Măresc respiraţia, de asemenea, cafeaua tare, ceaiul, ciocolata, cacao; portocalele şi mandarinele de asemenea conţin substanţe alergice. Măreşte respiraţia şi supa de carne, în special cea de pasăre, lapte, brînză. Excesul de proteine în alimentaţie este de asemenea dăunător. Multă proteină este necesară pentru copii, cu cît este mai înaintat în vîrstă, cu atît este necesară hrană vegetariană. În special pentru astmatici. Din aceste considerente pentru vîrstnici dieta de lactate este contraindicată. Cînd te-ai îmbolnăvit, nu se recomandă să stai culcat. Trebuie să şezi sau să te mişti - această poziţie permite organismului să fabrice CO2. Dacă totuşi vă culcaţi, atunci mai bine pe burtă - această poziţie reduce respiraţia. Copii fac acest lucru instinctiv. Ei se răsucesc, se culcă pe burtă şi bagă capul sub pernă. Părinţii se luptă cu copiii, şi îi întorc din nou pe spate. La astmatici acesta provoacă din nou criza. Copilul se salvează, acumulează din nou CO2, întorcîndu-se pe burtă. Reduce respiraţia şi munca fizică, hrana vegetariană, înfometarea limitată. Noi ne-am explicat de ce înfometarea trădează bolile - creşte CO2 în organism. Măresc respiraţia emoţiile negative, mai corect tensiunea, munca de creaţie. Asta explică de ce intelectualii, se îmbolnăvesc de 10 ori mai mult decît cei care fac muncă fizică. Pentru intelectuali trebuie să fie obligatorie o încărcare minimum de trei ore de muncă fizică pînă transpiră; dacă nu există o astfel de posibilitate, atunci trei ore de antrenamentul respiraţiei, încercînd s-o reducă. Nicotina şi ea provoacă creşterea respiraţiei şi prin aceasta este periculoasă. Omul intelectual nu face muncă fizică în schimb fumează o ţigară după alta, şi asta îl distruge. Acum este secolul de automatizare şi trebuie prevăzut că în 8 ore de lucru omul să aibă posibilitatea să facă un minimum de muncă fizică. Aceasta va fi o măsură reală de profilaxie a bolilor. Se pune întrebarea: trebuie să locuim în încăperi neaerisite? Eu m-am ocupat de această problemă, am studiat atmosfera încăperilor cum avem noi aici. Aici bioxidul de carbon este de trei ori mai mult decît normal, cum este în pădurea de pini sau pe malul mării. Astmaticul se simte mai bine în încăpere neaerisită decît în pădure sau la o staţiune, pentru că acolo începe să respire profund şi cu această îşi provoacă o criză. În casele de odihnă şi în sanatorii se face acelaşi lucru-acolo învăţăm să respirăm profund. Trebuie să interzicem gimnastica profundă, să interzicem îmbolnăvirea oamenilor.

Respiraţia normală este următoarea: Inspiraţia - expiraţia - pauza. Inspiraţia, expiraţia şi pauza egale ca durată. După instrucţie: inspiraţia 2 sec, expiraţia -3 sec, pauza - 3 sec. Aceasta nu este o dogmă, poate pentru Dvs. este mai bine să faceţi inspiraţia la 1 sec, la 1/3 - este o problemă individuală. Mai ales este greşit să socotiţi: 2 paşi - inspiraţia, 3 paşi - expiraţia. Dar dacă eu am nevoie pentru inspiraţie 2 paşi şi 1/8, iar la expiraţia 3 paşi şi 1/4? Aceasta reglează organismul însăşi. Trebuie să ne fie teamă de respiraţia profundă - aceasta este la baza tuturor lucrurilor. Ritmul nu are nici o importanţă. Se poate respira ritmic, important este ce cantitate de aer aţi trecut prin plămîni. În metodologia noastră - aceasta este reducerea fiecărei inspiraţii, reducerea amplitudinii respiraţiei.

Referitor la frecvenţa respiraţiei. Noi interzicem, bolnavilor să respire rar, pentru că ei încep să respire rar însă profund, înrăutăţind prin aceasta starea. Trebuie să fie redusă fiecare inspiraţie, trebuie să mergem spre nerespirare. Mişcarea toracelui trebuie redusă. Foarte des sînt rugat să arăt o respiraţie normală, dar aceasta nu poate fi arătată - ea nu se observă. Respiraţia normală a fost demonstrată de către A.I.Zubkov timp de 5 ore, însă nici inspiraţia nici expiraţia nu s-au observat la el.

Editura Cogito, editoarea revistei FRONTIERA PSI, se transformă în SOCIETATEA COMERCIALĂ CU RĂSPUNDERE LIMITATĂ "VIRTUS" cu care ocazie va înfiinţa o secţie de masaj bioenergetic, reiki şi alte servicii din domeniul parapsihologiei.
Terapeuţii vor fi salarizaţi, şi vor oferi servicii plătite pentru cei cu posibilităţi, şi gratuite pentru cei lipsiţi de posibilităţi sau handicapaţi, în centre organizate sau la domiciliu. Pentru început se acordă asistenţă numai membrilor Asociaţiei de Bună Întrajutorare Umană şi pe măsura dezvoltării, orcui alt suferind.
Primim înscrierile celor care au haruri deosebite, pentru a fi verificaţi instruiţi şi atestaţi.
Telefon 46.46.31. în fiecare zi de la orele 7-8 şi de la 21-23.

CONTROVERSE

"Respirația, boală sau sănătate?"

Nineta Crainici

Titlul aparține unui articol publicat în nr. 4 al revistei frontiera PSI articol tradus după un material al medicului siberian Buteiko.

Prezentul material are ca scop orientarea mai corectă asupra reeducării respiratorii de care și medicul citat este îndeobște interesat. Folosește însă termeni și idei care pot deruta și la care ne vom referi mai jos. Aceasta cu atît mai mult cu cît și parapsihologia este de cele mai multe ori tributară echilibrului respirator. De exemplu dacă blocăm voit mușchiul diafragm, cel mai important mușchi respirator, fenomenul ra-

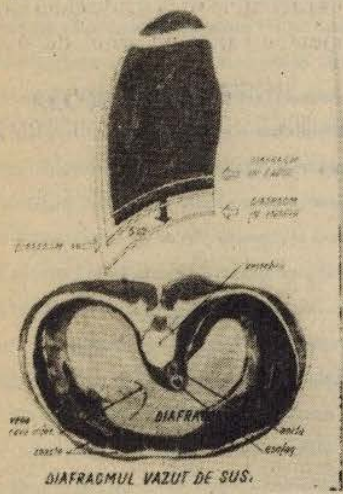

diestezic se blochează și el, deoarece întreaga zonă supraombilicală, inclusiv acest mușchi, se constituie într-un puternic biocîmp. Nici transferul de energie nu se efectuează cu o funcție respiratorie deficientă, etc.

Timp de decenii am organizat și condus numeroase cercuri și grupuri de subiecți educați sau nu cu yoga, bolnavi sau nu respirator și testați în diverse laboratoare din institute sau unități medicale. Cercetarea a beneficiat de sprijinul calificat a 14 medici iar în prezent de dr. Popescu, medic primar radiolog al Institutului de Ftiziologie din București, și specialist în acupunctură, homeopatie și psrapsihologie.

Deaceea ne permitem să luăm în discuție cîțiva din termenii folosiți de dr. Buteiko sau probabil de traducător fără suportul obiectiv necesar. Fondul fenomenelor respiratorii negative observate de domnia sa la omul obișnuit sau unele aspecte pozitive la practicianul corect educat cu yoga este real dar greșit exprimat. Ne referim la termenul de respirație "profundă", nocivă, fiind vorba de respirația mai mult sau mai puțin forțată, apoi termenul de respirație "superficială" a yoghinilor, fiind vorba de

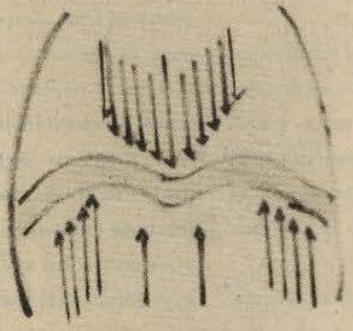

respirația cu volum minimal dar prelungit și deci eficient. Deasemenea ipotezele sale dau prioritate CO_2 și îl confundă cu "prana" din yoga, mărturisind că a practicat cîndva, greșit respectiva metodă hindusă. Nu e de mirare. Și în țara noastră circulă lucrări depășite sub aspectul explicațiilor metodologice de ordin biologic, care pot produce accidente fiziologice.

Ținem să arătăm că în țara noastră încă din 1968 dr. N. Zamfirescu, cercetător al Institutului de Fiziologie Normală din București a comunicat o lucrare experimentală privind nocivitatea respirației toracice, forțate, "profundă" în exprimarea medicului Buteiko. Lucrarea s-a referit și la tratamentul cu doze crescute de aer cu doze de oxigen pur cu rezultate negative, concomitent de altfel cu alți autori care au criticat metodele de hiproxigenare. În 1972 conf. dr. Paul Pîrvulescu și Nineta Crainici au comunicat în cadrul U.S.S.M., Soc. de Ftiziologie, din București, rezultatele cercetărilor pe un număr de 736 de cazuri de bronșită, astm, tuberculoză, care au beneficiat de adaptări din yoga. Anterior, unele publicații în domeniul sănătății evidențiaseră și alte experimente pozitive efectuate în sport și educație fizică cu yoga. Totuși inerția vechiului a trecut ușor peste acestea.

De de reținut în contextul discuțiilor de față este valoarea sanogenă a respirației cu volum minimal, cu liniștirea căilor respiratorii cu ritmuri lente și prelungite a celor patru faze: inspir - pauză expir - pauză, cu presiuni reduse și elasticitate mărită a bolților laterale ale mușchiului diafragm, avînd eficiență certă și asupra inimi, ficatului, asupra funcților nervoase, etc. Apare importanța unor anume izometrii musculare corelate pelvi-anal, cu care ne naștem dar pe care le pierdem pe parcurs. Reeducate, acestea permit adevărate performanțe ale capacității de dozare foarte fină a potențialului de oxigen inhalat și bioxid de carbon expirat care nu trebuie să depășească proporția de două părți de oxigen la o parte de bioxid de carbon. Și dr. Buteiko recunoaște acest dozaj pe care îl citează: 6,6% CO^o și 12-15% O_2. Se orientează totuși după viața vegetalelor sau după unele condiții ale planetelor galaxiei noastre.(?)

Mai subliniem și importanța, chiar prioritatea efectelor bio-energoinformaționale ale "pranei" despre care yoga și acopunctura ne furnizează date consistente luate de altfel în considerație de

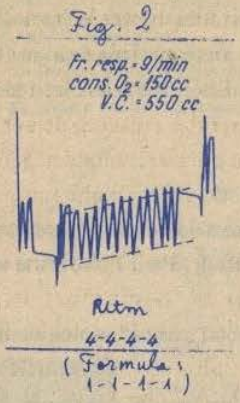

o seamă de specialiști în biofizică și medicină. În urmă cu trei decenii, medicul și maestrul yoghin Shivanada, definea prana ca sumă a tuturor energiilor din univers iar André van Lisebeth, cunoscută personalitate în domeniu (Bruxelles) publica în 1972 o amplă lucrare susținînd cu documente din fizica nucleară și din altele, valoarea obiectivă a acestei "prana" cu care organismul uman este dotat.

Documentele electronografice din laboratoarele țării noastre ar putea furniza date concludente dacă s-ar analiza imaginile deja înregistrate făcînd însă comparații cu yoghini și neyoghinii precum și cu datele multidisciplinare din conținutul biocîmpurilor semnalate de sensibilitatea extrem orientală sau autohtonă. (Vezi nr.2 al revistei și ziarul Eco nr.53/aprilie 1991. Dealtfel pînă la electronografie aura de pe capul și corpul sfinților părea o ficțiune. Cunoaștem datele comparative la bolnavi cardiaci și cardio-respiratori relevate clar de dr. Iancu din Iași, date susținute atît fiziologic cît și electronografic, (bioenergetic) înainte și după acopunctură.

În legătură cu echilibrul fiziologic și bioenergetic respirator ce nu pot fi disociate adăugăm următoarele: există un aspect pe care noi l-am studiat serios în legătură cu importanța bolților laterale diafragmatice mai mari ca suprafață și mai active ca bolta sternală avînd efecte pozitive și mai numeroase decît cea sternală. Deasemenea diafragmul este străbătut de 11 perechi de trasee electrodermale venind din spre mîini și dinspre picioare încît mobilitatea corectă sau nu a acestui mușchi contribuie corespunzător la hrana energetică a întregului organism. Fig. 1 a-b. Importanța bioenergetică a funcției diafragmatice pe care o înglobăm în constituirea unui biocimp numit "Manipura Makra" în yoga, a fost observată senzorial și marcat pe figurine antropomorfe din mileniul IX î. Chr.- în cultura Gumelnița (jud. Ilfov) mil. IV î. Chr., înregistrată similar electronic în anii noștri (Florin Dumitrescu: "Omul și mediu electric" și relevată de un experiment de excepție realizat de dr. A. J. Prijmak medic al centrului de Pneumo-ftiziologie din Moscova. Aceste a indus starea de moarte clinică la 114 cîini prin extirparea nervului frenic al diafragmului și prin înhibarea centrului nervos respirator. I-a readus însă la viață prin aplicarea de electrozi pe bolțile diafragmatice, electrozi conectați la o anumită sursă electrică. Ulterior aplicarea de electrozi pe bolțile diafragmului timp de trei săptămîni la bolnavi cronici de insuficiență respiratorie, aflați aproape de exitus, a condus la normalizarea sănătății lor. (Conferința națională de pneumo-ftizologie, București, 1986).

Considerăm că există o prioritate bioenergetică dar aceasta este dependentă inițial de o anumită geometrizare corporală a practicianului conform metodei yoga. Deasemenea este necesară, tot inițial, și reglarea funcțiilor neurovegetative după care se poate începe prana yama respiratorie cu ritmuri bandha și mudra. În figura 2 și 3 cele două exerciții înregistrate spirografic confirmă atît creșterea capacității respiratorii cît și simultan menținerea unui consum de oxigen normal cu fregvență respiratorie normală, chiar optime. Pulsul a fost și el convenabil. În acest context ni se par optime și concluziile experimentale ale biologului dr. Jean Goerges Henrotte din Paris, yoghin și cercetător, directorul unui mare laborator de explorări funcționale. Cercetările sale dovedesc că exercițiile yoga scad acidul lactic, reglementează consumul de oxigen și

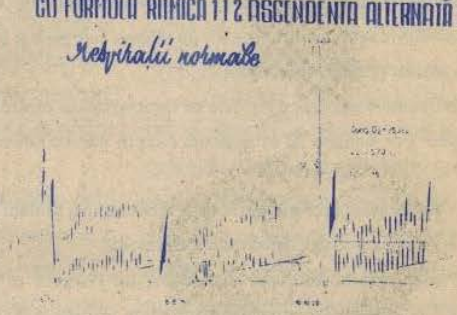

cresc undele alfa cerebrale echilibrante în condiții de puls și frecvență respiratorie diminuate. (Rev. La Recherche - nr.5, 1975)

Așteptăm întrebările cititorilor pentru a da și alte răspunsuri detaliate, prin corespondență sau în revistă sau la lecțiile de sîmbăta orele 11 dim. la Casa de Cultură a Studenților din București.

Începînd cu data de 20 septembrie, se vor relua cursurile de psihotronică gradul 1 și 2 iar pentru absolvenții gradului 2, acelea de aplicații speciale ale radiesteziei de domnul Comandor Claudian Dumitriu sub egida ARCePs și SRL ARHETIP.

Relații la Redacția FRONTIERA PSI 46.46.31., la Redacția Arhetip 47.61.91. sau 74.08.08.

REFLECȚII ASUPRA CONCEPTULUI DE "CENTRU"

Ing. Barbu Ene

1. Introducere

Potrivit teoriei big-bang- ului, Universul a luat naștere ca urmare a unei uriașe explozii a spațiului și nu a exploziei unei aglomerări de materie în spațiu, ceea ce a condus la concluzia că nu a existat un centru al exploziei.

Cele patru forțe fundamentale cunoscute (forța slabă nucleară, forța tare nucleară, forța gravitațională, forța electromagnetică) ca urmare a uriașei temperaturi din momentul exploziei ar fi fost unite într-o superforță, ele nefiind decît "relicve ale superforței, apărute ca rezultat al răcirii unei stări cu temperatura ridicată la limita maximă" (1).

Și totuși mitologia vorbește de un centru al Universului, toate limbile lumii păstrînd o expresie a centrului (buricul Pămîntului) (2) din acest loc începînd creația lumii.

Omul identificat prin microcosmos își are propriul centru "în zona abdomenîului la aproximativ două degete sub ombilic", (3) izvor al energiei vitale, Ki, care în cosmologia orientală este și energia primordială.

În (4) se recomandă concentrarea pe regiunea ombilicală și supombilicală (punctele VdC4 și VdC6) care este "... o zonă de concentrare și de trecere a energiei de mare importanță pentru organism".

De altfel în yoga și acupunctură cercetările arată că prin chakre și prin punctele de acupunctură "are loc un schimb energetic și informațional între organism și mediul înconjurător" (5).

Influențele acestei superforțe ce caracterizează centrul și care este caracterizată de energia Ki se regăsesc oare în microcosmos și macrocosmos?

Vom încerca, fără pretenția de a fi exhaustivi, să dăm un răspuns.

2. Analiza simbolic-vibratorie a chakrelor

Pornind de la afirmația discipolilor lui Pitagora că "lumea este condusă de numere", pe baza fenomenului de rezonanță A. Boncea și V. Săhleanu au elaborat teoria pondero-vibratorie care permite caracterizarea substanțelor diferite ca structură și compoziție chimică prin intermediul a două numere m și v.

Numărul m reprezintă greutatea moleculară a substanței ce se studiază și rezultă prin însumarea greutăților atomilor componenți.

Prin convenție se alege drept "etalon" legătura (organică) simplă -C- C- ce are numărul de undă de circa 1000 cm-1 și care corespunde unei greutăți biatomice 2C = 24. Pentru oricare alt număr de undă, printr-o regulă de trei simplă se va calcula greutatea submoleculară proporțională numită greutate vibratorie și notată cu v.

Deci numărul v este o greutate moleculară a unei molecule fictive și este introdus din considerente de modelare "vibratorie".

Cunoscînd formula "dezvoltată" a unei molecule organice, calculul lui v se face prin însumarea "greutăților vibratorii" ale tuturor legăturilor interatomice din moleculă (ținem seama de cîte ori este prezentă o legătură).

Cele două numere m și v pot fi intervertite numindu-se de aceea numere caracterizante. De exemplu pentru molecula de oxigen (O_2) a cărei legătură chimică are numărul de undă de 1580 cm-1, cele două numere caracterizante vor fi:

$m = 2 \times 16 = 32$

$v = 24: 1000 \times 1580 = 37, 92$

Considerînd pentru chakre simbolurile indicate în (6) și ținînd cont de rezultatele teoriei pondero-vibratorii (criteriul B-S) (7), le vom atribui următoarele numere caracterizante:

- muladhara chakra cu simbolul "pămînt" va avea numărul argilei (caolinitul), m = 258, 14;

- svadishtana chakra cu simbolul "apă" va avea numărul "poliapei", v = 259, 2;

- manipura chakra (centrul) cu simbolul "foc" va avea numărul ATP- ului, m = 265, obișnuit focul fiind simbolul energiei;

- anahata chakra cu simbolul "aer" va avea numărul elementului indispensabil vieții, oxigenul (v = 37, 92);

- vishudda chakra cu simbolul "cosmos" va avea numerele ADN-ului (m = 261; 262) avînd în vedere universalitatea codului genetic și teoria originii cosmice a vieții de pe Pămînt (teoria panspermiei).

Cu o singură excepție, anahata chakra, numerele caracterizante ale chakrelor sînt apropiate ca valoare, fiind cuprinse între 258, 14 și 265.

Putem scrie că $37, 92 \approx 37, 5 = 5 \times 7, 5$ și $7 \times (5 \times 7, 5) = 35 \times 7, 5 = 262, 5$ ceea ce dă un număr caracterizant apropiat de a celorlalte chakre.

Aceasta ne permite să evidențiem unitatea pondero-vibratorie a celor cinci chakre și o "frecvență fundamentală" de 7, 5, numerele caracterizante nefiind de fapt decît niște "armonice".

Vom admite pentru această "frecvență fundamentală" o toleranță de ±0, 5 ceea ce ar conduce la o "frecvență" de 7, 5 ±0, 5.

3. Precizări vibratorii

Să vedem dacă această "frecvență" fictivă (de aceea am și folosit ghilimelele) nu are și o corespondență reală.

Astfel se evidențiază (8):

- în cîmpul bioelectric, valorile unor ritmuri encefalografice de 7,8 Hz;

- în cadrul interacțiunilor electromagnetice, existența unui canal de comunicație cu frecvența proprie de 8 Hz apropiată de una din frecvențele de rezonanță Shumann (7, 8 Hz);

- oscilații de ~ 7 Hz ce apar în creier ca urmare a unor oscilații induse de sistemul cardio-aortic;

- o dependență macrocosmos-microcosmos de forma: "activitate solară-cîmp geomagnetic-zonă de rezonanță Shumann-cîmp electromagnetic fiziologic uman (animal)";

- frecvențele de vibrație pentru chakre (6) pot fi considerate ca armonice ale unei frecvențe fundamentale de 8 Hz.

Acestea ne permit să afirmăm că frecvenţa de 7, 5 ±0, 5 Hz este comună tuturor chakrelor, de la muladhara chakra la sahasrara chakra.

Ea este una din frecvenţele de rezonanţă ale microcosmosului la ritmurile macrocosmosului şi se regăseşte în zona de rezonanţă Shumann.

4. Concluzii

Analiza complexă, simbolic-pondero-vibratorie a chakrelor legată de ideea centrului permite:

- să arătăm unitatea vibratorie a tuturor chakrelor;
- să arătăm unitatea energetică a microcosmosului cu macrocosmosul;
- să evidenţiem frecvenţa de 7, 5 ±0, 5 Hz, comună microcosmosului şi macrocosmosului.

Această frecvenţă probabil e o "relicvă electromagnetică" a energiei primordiale, Ki.

Ţinînd cont de fascinaţia cifrei 7 şi de faptul că "ritmurile cosmice şi viaţa se desfăşoară de la centru" (2) ar rezulta că această vibraţie aparţinînd centrului n-ar avea numai o componentă energetică ci şi una informaţională fiind deci o... "inforenergie".

- să caracterizăm bioenergia ca o expresie a energiei primordiale Ki, implicit a superforţei, energiile viului (energia chimică, electrică, termică etc.) nefiind decît formele ei particulare de manifestare.

INIŢIERE ŞI INIŢIAŢI

COMAN TUDOR,
cercetător în domeniul "Psihometriei şi Caracterologiei".
A studiat timp de peste 50 de ani, ştiinţele considerate secrete şi "Parapsihologie" numită în prezent "Psihotronică".
În acelaşi timp a studiat tipuri umane după fizionomie, chirologie, grafologie, inteligenţă şi astrologie pe a căror direcţiuni de studiu se bazează "Caracterologia", o ştiinţă practică de un real folos pentru cunoaşterea oamenilor după posibilităţile şi particularităţile lor specifice.

Iniţierea este o educaţie în timp şi spaţiu a cunoaşterii adevărului, în orice domeniu de activitate; fie cel spiritual fie cel material.

Această cunoaştere se face printr-un proces de instruire gradată, a oricărui discipol, dornic să evolueze în domeniul pe care şi l-a ales, după aptitudinile şi gradul său de înţelegere, în procesul istoric de evoluţite al lui.

În antichitate, acest proces de iniţiere era bine organizat în temple, sau şcoli speciale, unde cel dornic de cunoaştere a istoriei lumii şi a oamenilor, sau a proceselor metafizice, legate de existenţa spiritualităţii umane, era pus la diverse încercări şi nu mergea mai departe decît dacă el poseda calităţi morale deosebite.

În vremea aceea nu se făcea o separare între ştiinţa materială, cea care poate fi demonstrată şi ştiinţa spirituală, cea legată de spirit, de ceea ce nu se vede, deci nu se demonstrează.

Nu ajungea un iniţiat un om pătat moral, un fricos, un laş, deci un om lipsit de caracter moral.

Deci discipolul trebuia să se cunoască bine înainte de a pătrunde marile taine, păstrate cu grijă în marile temple ale lumii, de către preoţi ewrarhizaţi, puternic pregătiţi, iniţiatori ai marilor religii ale lumii.

Erau diferite doar metodele prin care se învăţa această cunoaştere a adevărului despre spirit şi materie, adevăr dezvăluit acestor iniţiaţi în anumite momente ale istoriei lumii, iar poporului nu i se dezvăluia aceste cunoaşteri decît într-o anumită măsură, cu o strictete absolută, pentru a nu se crea un dezechilibru haotic între cei dotaţi şi cei cu spirit mai neevolluat.

Aceşti iniţiaţi antici ştiau că fiecare individ vine pe Pămînt pe o anumită treaptă de evoluţie şi el nu se poate ridica prea mult deasupra acestor trepte singur; dar ştiau că spiritul existent în fiecare este indestructibil, inteligent creat de forţa eterică primordială şi pentru ei important era doar spiritul.

Acest spirit nu se pierde niciodată şi el în final, după existenţe succesive, se reintoarce la forţa puterii divine care l-a creat.

Marii iniţiaţi nu ignorau cunoaşterea materiei, înţelegerea legilor ce o guvernează şi modul cum poate ea ajuta la evoluţia superioară a spiritului.

În vremurile noastre iniţierea se face în mod separat, pe de o parte ştiinţa, pe de altă parte religia, aceste două ramuri nefiind în conlucrare, fiecare urmîndu-şi linia sa.

Aceasta a dus la un dezastru moral al lumii în care trăim astfel încît oricărei şcoli i-am aparţine, şcoli filozofice, ezoterice sau sociale, noi purtăm astăzi în noi aceste două lumi care în aparenţă par că se duşmănesc şi pe care nu le putem împăca cu uşurinţă.

Parapsihologia - o nouă ştiinţă care a apărut în secolul al XIX-lea, datorită filozofiei materialiste apărută în urma revoluţiei franceze şi aplicată şi la noi după primul război mondial, nu s-a putut dezvolta prea mult în raport cu ceea ce a existat în antichitate.

Noi doar ne readucem aminte de ceea ce a existat, iar fenomenele deosebite, spirituale, sau paranormale, care se întîmplă uneori accidental, cunoscute bine în antichitate, ne sperie dar după ce trecem de momentul spaimei ne trezim şi dorim tot mai mult să cunoaştem şi să înţelegem ce se întîmplă dincolo de viaţa noastră terriană.

Dar cine să ne– ajute?

Pitagora, anticul filozof, care a trăit înaintea erei creştine, ne-a lăsat cîteva legi preliminare de iniţiere magică a adeptului perfect, prin cîteva versuri.

DIN VERSURILE AURITE ALE LUI PITAGORA

După legi, zeilor laude adevătate daţi,
Respectaţi jurămîntul, eroii şi pe învăţaţi;
Cinstiţi-vă părinţii, pe regi şi binefăcători;
Alegeţi-vă prietenii din oameni cu bune purtări.
Fiţi îndatoritori şi buni, cinstiţi în orice lucrare
Nu duşmăniţi prietenii pentru greşeli uşoare;
Slujiţi din răsputeri cauza bunului drept:
Căci cel ce face ce poate, îndeplineşte ce-i corect.
Învăţaţi a vă înăbuşi, ca un stăpîn fără milă,
Lăcomie, somnul, pe Venus şi orice mînie.
Nu precumpăniţi cinstea, de aproape ori depărtare
Şi singuri fiţi pentru voi un martor fără-ndurare.
Fiţi drepţi în fapte, nu numai în vorbe goale;
Şi nu daţi răutăţii pretexte adesea uşoare.
Soarta ne-a dat bună stare, ea ne poate sărăci
Dar slabi ori puternici, toţi va trebui a muri.
Durerilor din parte-ţi, nu fii deloc refractar
Primeşte remediul de folos şi salutar,
Şi află că totdeauna oamenii cu virtuţi
Loviţi de rele, sînt cei mai puţin pierduţi.
La nedrepte fapte inima ţi-o resemnează;
Lasă să vorbească lumea ţi calea-ţi urmează.
Dar mai ales nu face nimic prin imitare,
Care să fie fără de faţă şi fără-ntrebuinţare.
Pune-ţi în faţă sfatul ce-ţi dă lumina
Pentru ca ocara să nu-ţi ţie urma.
Nerozia-i cea mai mare nenorocire
Şi omul fără sfaturi răspunde de a sa rătăcire.
Nimic nu face fără să ştii, fii harnic în a afla
Şi loc fă învăţăturii ca fericirea s-o ai a lua.
Nu nesocoti deloc propria-ţi sănătate
Şi ia ce ţi-e de trebuinţă cu mare cumpătate.
Tot ce nu vatămă, îngăduit este în viaţă,
Fără a stîrnii invidie fii curat şi cu eleganţă.
Fugi de nesocotiri şi orice lux insolent
Căci luxul cel mai simplu-i cel mai excelent.
Nimic nu începe fără a gîndi la ce vrei să lucrezi,
Şi meditează şi seara asupra zilei întregi:
Ce-am făcut? Ce-am auzit? Ce am a regreta?
Spre virtutea divină astfel te poşi ridica!

Va urma

Aceste versuri au fost traduse în romaneşte de M. Preda Trifan după traducerea franceză versificată de Fabre d'Olivet.

Bolnavilor de ficat, bilă (pietre), biologul **Protopopescu Romeo** le oferă o şansă.
Adresaţi-vă la **Gherla str. Gării nr. 6 cod. 3475 jud. Cluj.**

RECUNOAŞTEREA PE CALE PARANORMALĂ A PERSOANELOR DECEDATE

mgr. Lech Emfazy Stefanski,
Societatea Polonă de Psihotronică-Varşovia

LECH EMFAZY STEFANSKI *este unul din cei mai activi cercetători în domeniul Psihotronicii din Polonia. S-a impus prin lucrări în radiestezie (inclusiv reconsiderarea unor procedee de premoniţie bazate pe radiestezie mentală, din antichitate); în prezent conduce un curs practic de autoperfecţionare mentală (D.U.) pentru stimularea unor capacităţi paranormale. Activitatea îndelungată la conducerea Societăţii Polone de Psihotronică în editarea publicaţiei "Trzecie Oko" ("Al treilea ochi") şi în organizarea Conferinţelor naţionale anuale de psihotronică din Polonia. Autor a numeroase lucrări; menţionăm cartea "Od magii do psychotroniki" ("De la magie la Psihotronică"), precum şi articole sau comunicări la conferinţe internaţionale*

În Decembrie 1987, în cadrul secţiei "Clarviziune" din filiala varşoviană a Societăţii Polone de Psihotronică s-a efectuat un experiment al cărui scop era examinarea modului în care diferite persoane, folosind proprii le capacităţi paranormale puteau avea acces la unele date personale ale unor persoane necunoscute, decedate. Majoritatea membrilor secţiei de "Clarviziune" erau paragnoşti (extrasenzitivi) începători, absolvenţi ai cursurilor "D.U." ("D.U." = "Doskonalenie Umyslowe" = "Mind Control" = "Perfecţionare Mentală" - N.Red.) ţinute de însuşi autorul acestui articol, iar unii din ei făceau parte din "Grupa de Vizionari" şi se specializaseră în căutarea persoanelor dispărute.

La experiment au luat parte 12 persoane. Fiecăreia din ele i s-au dat două foi de hîrtie conţinînd datele personale a două persoane diferite. Nici unuia dintre participanţi nu i s-a atras atenţia asupra faptului că este vorba de persoane decedate; au fost lăsaţi să presupună că e vorba de căutarea unei persoane dispărute - o temă curentă în activitatea lor. Datele persoanelor în cauză conţineau: numele şi prenumele, vîrsta în momentul decesului şi adresa, care însă nu se referea la un domiciliu real ci era pur şi simplu adresa cimitirului în care persoana respectivă fusese înmormîntată. Pentru a reduce la minimum posibilitatea de recunoaştere a persoanelor decedate de către participanţii la experiment, toate datele de mai sus au fost transcrise de către unul din organizatori, direct de pe monumentele funerare dintr-un cimitir din oraşul Katowice (în provincia Silezia).

După colectarea datelor- adică a declaraţiilor participanţilor- a rezultat că şapte din cei doisprezece au furnizat informaţia clară şi indubitabilă că e vorba de persoane decedate. În cazul datelor furnizate de ceilalţi cinci participanţi la experiment au fost găsite desene simbolice legate de semnificaţii ale morţii dar a căror interpretare mai exactă nu poate fi dată decît după o cunoaştere mai apropiată a limbajului simbolic individual cu care operează imaginaţia fiecăruia din grupul de experimentatori.

Informaţia privind faptul că o persoană este recunoscută ca fiind decedată poate fi exprimată prin diferite conţinuturi de ordin psihic: imagini vizuale, senzaţii auditive, emoţii, etc.), apărînd ca o reacţie spontană la recepţionarea datelor personale privind persoana în cauză (şi despre care percipientul nu ştie că e decedată). În alte cazuri, această reacţie spontană şi informaţia aferentă respectivă (şi anume că persoana în cauză e decedată), apare în conştientul experimentatorului ca un răspuns sub forma unor imagini vizuale sau senzaţii auditive. Pentru a constata că persoana recunoscută pe cale paranormală este una decedată, diferiţi "clarvăzători" folosesc căi diferite. Pe baza experimentului descris mai sus reacţiile acestora ar putea fi clasificate în următoarele şase tipuri posibile:

1. Reacţia de tipul 1: datele personale ale persoanei necunoscute provoacă o senzaţie neplăcută, ducînd la o reticenţă în a continua experimentul, de respingere chiar, a acestuia. Astfel cîţiva din experimentatori au relatat că imediat după luarea la cunoştinţă a datelor personale ale persoanei-subiect, au avut o senzaţie de "dezgust", "senzaţie de greutate în gît" (...) sau pur şi simplu de "dorinţa de a întrerupe experimentul" (Krzysztof B.), sau "bîzîituri neplăcute în urechi, senzaţie de sfîrşeală, de stare generală proastă" (Waldemar R.).

2. Reacţia de tipul 2: Incapacitatea de a vedea cu puterea imaginaţiei o persoană decedată. De exemplu: "Faţa este foarte slab iluminată, parcă nu ar fi nici bărbat, nici femeie"; iar despre cea de a doua persoană: "M-am întrebat dacă persoana în cauză mai trăieşte şi am văzut numai un fond gri pustiu..." (Edward G.). "Am văzut doar o faţă, dar nu am simţit nimic emanînd de la ea, ca şi cum nu ar fi fost din lumea noastră, sau nu ar mai fi în viaţă" (Janusz G.). "Faţă şi profil neclare" (Stanislawa J.).

3. Reacţia de tipul 3: Reprezentări similare celor prezente în relatările celor ce au suferit "moartea clinică": tunel întunecos, lumină orbitoare la capătul acestuia, etc. Edward G. şi-a pus singur întrebarea unde ar putea fi persoana căutată, şi, ca răspuns a avut imaginea "unui tunel întunecos

lung, a unei străfulgerări ca de "blitz" fotografic la capătul acestuia, cu senzația de a se fi trezit brusc în centrul unui trafic stradal intens". Și-a pus apoi singur întrebarea dacă persoana în cauză este în viață, și răspunsul a fost imaginea unei "străluciri orbitoare, ca un fluviu de lumină inundînd vederea".

4. Reacția de tipul 4: în mod spontan, sau, ca efect al întrebării puse mental, pot apare imagini vizuale sau senzații auditive care să anunțe moartea persoanei în cauză. Astfel Helena W. și-a imaginat că pune întrebarea "Este oare persoana de recunoscut în viață?" și a auzit - în propria imaginație- răspunsul: "Este în viață, însă trupul i se află într-un mormînt". Jerzy W. relatează: "Prima impresie : locul pe care îl ocupa aceasta se afla pe valuri. Imaginea: o bătrînă care păşeşte pe partea luminată, de-a lungul unui mal (...). În același timp se aude răspunsul persoanei întrebate: "E moartă. Am văzut-o înainte de a muri". Similară este și relatarea lui Stanislaw J.

5. Reacția de tipul 5: Ca reacție la receptionarea datelor personale ale persoanelor-subiect, pot apare imagini asociate cu simboluri ale morții (cinătire, operația de a săpa o groapă, sicrie, sau ceremonii funebre). Pentru Janusz G. persoana căutată se afla "într-o cutie, alături de o cruce de ciment, dar părînd îndepărtată din cauza ceții în care parcă totul era învăluit". "O senzație puternică de singurătate, de uscăciune, imaginea unor lopeți de nisip aruncate pe pămînt și a unei femei ce în ciuda vîrstei ei reale -54 de ani- părea o bătrînă epuizată și foarte singură..." (Krzysztof B.). O față fără ochi, numai cu orbitele goale,..." (Edward G.). În imaginația lui Waldemar R. apar tablouri fantastice la început, pentru a indica apoi legătura directă cu moartea persoanei în cauză: "Un sicriu plat pe podeaua camerei, figuri întunecate în jurul acestuia. Persoana era vizibilă în sicriul deschis".

6. Reacția de tipul 6: În unele relatări găsim descrieri ale unor cadavre zăcînd realmente în mormînt, în sensul descrierii chiar a procesului putrefacției. Astfel Jerzy W. relatează: "Trupul se află în putrefacție, abdomenul e plin de viermi, o puternică impresie olfactivă (încît mi se face rău), văd imaginea mormîntului în interior". Cu privire la cea de a doua persoană căutată, Jerzy W. declara: "Senzația de a fi viu, în bună condiție fizică. Imaginea: ceva straniu se întîmpla însă pe fața persoanei apar puncte verzi, care cresc, se umflă, ca niște bășici albastre-verzi. Restul corpului pare normal, dar degetele mici de îda mîini încep să se deformeze...același lucru se întîmplă apoi și cu fața, și apoi treptat cu întregul corp". Helena W. ne dă o astfel de descriere a persoanei căutate: "Păr blond-cărunt, cu un mic coc în spate, bonetă albă cu dantelă, rochie largă și pantofi negri. Îi văd picioarele apropiate unul de altul cu imaginea pantofilor negri ca de înmormîntare care i se pun în picioare; apoi o casă înconjurată de un zid alb, imagine care se transformă în cea a unui monument funerar..."

Rezultatul unui astfel de experiment confirmă ceea ce se știa deja cu privire la recunoașterea unor persoane decedate pe baza unor date personale. În mod practic recomandarea care se impune pentru activitatea viitoare a grupei de "clarvăzători" este ca în cazul unei recunoașteri de persoane, să pună întîi de toate întrebarea dacă persoana în cauză mai este în viață sau nu. Aceasta deoarece informația privind decesul persoanei poate apare spontan în conștientul experimentatorului, dar nu în mod obligatoriu.

Experiența căpătată ne-a ajutat să stabilim și anumite trăsături comune în reacțiile diferiților extrasenzitivi. Cunoașterea unor astfel de caracteristici comune va avea o mare importanță în viitor pentru lucrul în echipă la diferite subiecte de investigare prin metode de clarviziune.

Post Scriptum: Încă un caz similar întîmplat chiar după încheierea experimentului descris mai înainte și după interpretarea rezultatelor. În timpul unui curs de perfecționare mentală ("D.U.") ținut în orașul Bydgoszcz cu studenții de la Institutul Pedagogic local, unul dintre participanți, Andrzej B., i-a dat colegului său Tomasz M. datele personale ale lui Marian P., decedat, detaliu care însă evident nu i s-a comunicat percipientului. Iată relatarea lui Tomasz M. (care presupunea că i se ceruse identificarea unei persoane vii dispărute). "Păr castaniu, corp bine legat, îmbrăcat în costum de culoare închisă, cu cravată (un "costum de înmormîntare oare?" -Nota Aut.); dar cămașa desfăcută la nasturi și cu nodul de la cravată foarte lejer. Simt deodată că începe să mi se învîrtească totul în cap și parcă sunt gata să cad jos (Vezi reacțiile de tipul 1 - Nota Aut.). Parcă văd fantome plutind în apropiere, figuri feminine în veșminte vaporoase (O temă cunoscută din literatura cu astfel de subiecte - Nota Aut.). M-am întors cu spatele la persoana respectivă; parcă o putere din afara mea mă făcea să mă întorc cu fotoliu cu tot. (Mai tîrziu Tomasz M. a explicat că a trebuit să reziste dorinței de a continua rotirea în așa fel încît să vină din nou cu fața spre subiect pentru a continua experimentul.) Îl simt totuși aproape, parcă ar fi într-un vîrtej... nu-i pot vedea fața... simt că e rece pe tot corpul, mai ales partea stîngă și extremitățile. Gambele picioarelor de o culoare palidă, stranie. Are ceva ca o bucată desprinsă din creier. O gaură neagră în craniu... (Descrierea cadavrului lui Marian P.- Nota Aut.) Marian P murise de 5 ani, fiind omorît pe un șantier de o placă de beton căzînd peste el...

Traducere Al. T.

MISTERELE UNIVERSULUI OMENESC

Ing. Năstase Gabriel

Ing. Năstase I. Gabriel este absolvent al I.C.B. şi al A.S.E doctorand în ştiinţe tehnice. Preşedinte al Comisiei de Invenţică a Academiei Române filiala Bucureşti. Autor al mai multor invenţii şi inovaţii. Membru al O.A.S. şi publicist.

Varietatea formelor de manifestare a fenomenelor paranormale (telepatie, telechinezie, premoniţie etc) diferenţiate pe tipuri de subiecţi pe diverse influenţe externe şi interne, crează în chiar clasa fenomenului respectiv, subclase de forme în manifestare. De aceea nu de multe ori specialiştii au fost surprinşi de complexitatea manifestărilor parapsihologice ale unui subiect. Este interesantă în acest sens relatarea detailată de-a lungul a 3 numere din revista Tehnica molodioji, a dezbaterilor procesului care a opus-o pe faimoasa Nina Kulaghina, unei reviste de drept care a acuzat-o de şarlatanie (cel mai semnificativ proces din ultimii ani avînd ca temă fenomenele paranormale). Cu ocazia audierilor au putut fi urmărite depoziţiile celor mai mari nume din domeniile cercetării psihotronice din URSS cu amănunte semnificative pentru argumentarea existenţii fenomenelor respective.

Astfel în urma unui experiment făcut de academicianul Juri Kobzarev al cărui subiect a fost Nina Kulaghina s-a demonstrat existenta fenomenului de telechinezie după cum urmează: De un cartuş metalic uşor - obiect ce trebuia deplasat - s-a ataşat un fir. Celalalt capăt al firului a fost trecut prin lustra din încăpere şi s-a conectat la un electrometru, rezolvînd astfel 2 probleme. Prima, firul nu permitea folosirea unei ate subtiri pentru deplasare, dacă persoana respectivă ar fi încercat aşa ceva, şi a doua, dacă în timpul acestei experienţe, s-ar fi produs o încărcare statică a unui pieptene trecut prin păr şi apropiat de cartuş, acul aparatului ar fi reacţionat puternic. Cînd Kulaghina a deplasat cartuşul fireşte fără a-l atinge cu mîna, electrometrul nu a indicat nimic. **Înseamnă deci că telechinezia nu poate fi explicată prin electrostatitcă.** Acest experiment nu are răspuns nici pînă astăzi drept pentru care ocupîndu-se cu mai multă atenţie de natura fenomenului respectiv, fizicienii au constatat că mîinile subiectului generează în primul rînd ultra sunete şi apoi lumină. Să fie oare aceste forme ale materiei cauza deplasării obiectelor uşoare din diverse substanţe structuri şi forme? Precum şi a mişcării acului busolei? Sînt întrebări neelucidate în prezent. În afară de telechinezie, Nina Kulaghina, poate provoca cu mîna ei arsuri de diverse intensităţi, înroşirea pielii sau eritem. Studiindu-se acest fenomen la diferite catedre de chirurgie s-a constatat că are efecte tămăduitoare, într-o serie de afecţiuni. Alt experiment făcut de o echipă de cercetători a fost acela prin care o rază roşie de laser a fost lăsată să treacă printr-un tub de sticlă în timp ce pe un scaun un subiect voluntar sta cu spatele la rază şi avînd pe corp instalate 2 traductoare. Cînd Nina Kulaghina a început să ardă spatele celui de pe scaun, acesta a simţit durerea arsurii, iar unul din traductori fixaţi între omoplaţi, a indicat că în aer a fost degajată o căldură de multe ori mai mare decît cea degajată în mod normal. În situaţia dată raza laser s-a comportat foarte straniu, în sensul că a început să scadă în intensitate iar pe ecranul osciloscopului cu bobe s-au atenuat. Dar cel mai uluitor lucru l-a constituit faptul că celălalt traductor care înregistra temperatura corpului cu obiectul nu a avut nici o reacţie la arsură. Nici măcar mîinile Kulaghinei nu s-au încălzit.

Acţiunea Kulaghinei are o oarecare natură magnetică. Ea este în stare să defecteze magnetometrele printr-o descărcare puternică care scoate din funcţiune mecanismul, dar lasă intact corpul aparatului.

Acest lucru nu se poate obţine prin nici un fel de mijloc fizic. Un ultim experiment - se referă la două plăcuţe metalice între care s-a lăsat un luft de un centimetru şi jumătate, şi de care s-a conectat o baterie mică şi un electrometru. Aşa cum se ştie aerul este un bun electroizolant. Pentru a produce un scurt-circuit între cele două plăcuţe, deci, pentru ca prin acest circuit să treacă curentul, este nevoie de o descărcare de 30.000 volţi. Cu siguranţă, vă imaginaţi ce s-a întîmplat sub privirile stupefiate ale fizicienilor! Mîinile Kulaghinei au declanşat scurt-circuitul. E bulversant, gîndindu-ne ce fel de energie a produs acest scurt-circuit dintre cele două plăcuţe! Ce cîmp de forţă monstruoasă poate genera mîna ei. Şi totul devine mai tulburător atunci cînd ştii că această femeie după ce a ţinut mîna pe un receptor telefonic, i-au rămas pe el amprentele în relief, de neşters. Kulaghina a făcut experienţe atît cu soluţii, cît şi cu corpuri solide. Ea modifică structura superficială a poliesterului pe care se formează un strat exterior. Firul de acetat se subţiază şi se rupe. Ea poate provoca arderea nu numai cu mîna ci cu orice parte a corpului. Modifică pH-ul, în două zeci de minute acreşte apa, poate schimba gustul berii. Cînd a pus mîna pe două eprubete cu apă - una cu apă dulce, potabilă cealaltă

cu apă de mare, deci amăruie-sărată - în fiecare dintre ele a rămas un fel de substanță ce plutește în apă, un jeleu care-și schimbă ușor forma și care pare cînd un fel de caracatiță, cînd un fel de pată de cerneală, cînd o ciupercă; în apa dulce totul este mai luminos, iar în cea de mare, gri - închis, aproape negru. Aceasta este "cartea de vizită" a Kulaghinei. Chimiștii, cît și fizicienii deși au stabilit veridicitatea fenomenului nu-și pot explica ce fenomen stă la baza modificărilor constatate. Ce ne rezervă viitorul științei, ce soluții se vor găsi, rămîne de văzut.

Deci iată că încet, încet, natura începe să ni se dezvăluie și să ne arate că acest univers e plin de mistere. Atîta timp cît nivelul cunoașterii, al științei și tehnicii este incapabil să explice, să ofere soluții ale ecuației numită VIAȚĂ, ființa noastră e datoare să dea cugetului libertatea de a se umili, de a se minuna și de a se mîndri că alcătuiește un bob din taina eternității.

Neobișnuite întîmplări anticipate de vise

Doina Oniță Popescu

Autoarea este fiica domnului Florian Onitză astrolog și caracterolog român stabilit în U.S.A. unde a cunoscut o deosebită reputație. D-na D.O.Popescu a publicat în ultimul an 2 volume ale tatălui său, pe care le recomandăm cititorilor noștri. E vorba de volumul Astre și Dezastre și Mesaje de le Cei de dincolo.

Cu mult timp înainte de fiecare întîmplare am avut vise care mă obsedau chiar în timpul zilei. Erau vise ce se repetau și erau prevestitoare.

În general, nu visez, dar, atunci cînd mai multe nopți visez la fel (sau asemănător), pentru mine este un avertisment, un fel de ATENȚIE!

În primăvara anului 1965, am visat că eram în fața unor șine de cale ferată și nu puteam să le traversez. Această barieră nevăzută mă făcea să am senzația că picioarele ar fi avut rădăcini în piatră și neputința de a face 3-4 pași pentru a traversa șinele mă exaspera. Orice efort era inutil și ... mă trezeam.

În noaptea dinaintea accidentului nu am visat.

Dimineața - 12.VII. - am plecat spre serviciu în mod obișnuit, era o zi senină și eram îmbrăcată cu rochie colorată din bumbac, încălțată cu o pereche de sandale ușoare și aveam o poșetă galbenă.

La capătul aleii, înainte de a traversa linia de tramvai, am privit spre stînga și am văzut tramvaiul oprit în stație la cca. 30-40 m. de locul în care eu mă angajam în traversarea bulevardului.

Nu făcusem decît doi pași și un claxon strident m-a făcut să întorc din nou capul spre stînga și am rămas "încremenită", fără să știu dacă cel de-al treilea pas l-am făcut înainte de a fi văzut o nălucă roșie.

Era o motocicletă roșie, condusă de un tînăr care purta o bluză gri și ochelari de soare.

Ultima imagine de care am fosut conștientă a fost motocicleta venind spre mine - la cca. 3 m. -, după care nu am mai știut nimic cîteva ore. Ultimul gînd înainte de a nu mai auzi nimic a fost întrebarea: de unde a apărut? Divn cer sau din pavaj? (deoarece văzusem numai tramvaiul oprit).

Ceea ce urmează sînt reconstituiri după relatările colegilor și vecinilor aflați de față la accident.

Primisem o lovitură în tîmpla dreaptă, deși motocicleta venea din stînga mea. Am căzut fără cunoștință la jumătatea distanței între bordură și șinele de tramvai. Astfel se realiza coșmarul de a nu putea trece dincolo de șine.

De pe pavajul bulevardului am fost ridicată de trecători și vecini, care au oprit o mașină ce avea să mă transporte la Spitalul de Urgență. M-a însoțit o colegă, Lucia, care, ulterior mi-a povestit că motociclistul nu a oprit decît la următoarea stație, a lăsat motocicleta acolo și a venit pe jos, amestecîndu-se în grupul ce mă înconjura și mă compătimea, fiind lovită la cap și avînd fața plină de sînge.

Lucia a dat relațiile necesare pentru întocmirea fișei medicale și m-a lăsat pe o targă în grija oamenilor în halate albe. La serviciu, tot ea a anunțat accidentul și internarea în spital.

Cred că acesta este momentul cînd a început "neobișnuitul", deoarece a început o dublă existență a mea: trupul inert, întins pe targă (și aceasta înconjurată de oameni în alb), era văzut de mine de undeva de sus. Nu simțeam nimic, nici durere, nici căldură, nici o greutate. Eram un punct sau un fulger ridicat sub scara ce urca la etaj și din cauza căreia nu puteam să mă înalț mai mult.

Vedeam și auzeam totul. Un medic a chemat un alt medic și am auzit părerile: "Nu are mîini rupte, nu are picioare rupte, este tînără, nu are rost să rămînă la noi; duceți-o la Dr. Valerian Popescu pentru chirurgie buco-maxilofacială..."

Am văzut de acolo de sus cum targa cu trupul meu a ieșit din clădirea spitalului și a fost deschisă ușa unei mașini de salvare în care a intrat targa. Și-mi vedeam și rochia și sandalele și poșeta și ușa salvării închizîndu-se și, apoi, mașina demarînd și pierzîndu-se în traficul cotidian al Șos. Ștefan cel Mare.

Partea din mine rămasă încă în clădirea spitalului ar fi vrut să-l găsească pe acel medic care m-a "trimis" la alt spital fără să-mi acorde măcar un minimum de asigurare (cel puțin o injecție pentru a rezista în timpul deplasării).

Am zăbovit puțin, dar, negăsindu-l pe medic am renunțat la "răfuiala" cu el. Ce mai puteam face altceva decît să pornesc în căutarea mașinii care-mi ducea trupul și să mă ajut singură, căci "cine" altcineva ar fi putut ajuta un trup inert care, deși făcuse eforturi supraomenești, nu a fost în stare să miște un deget sau să scoată o singură silabă. Îmi era milă de mine!

Ultima imagine a fost o aglomerare de mașini la un stop, unde

am văzut mașina salvării și un sentiment de bucurie a reușitei de a mă regăsi m-a făcut să nu mai știu nimic ...

Trecuseră cam cinci ore. Accidentul s-a petrecut cam pe la 6,35 și după ora 11 mi-am revenit într-un geamăt, simțind dureri în pitept și la cap și un pătrunzător miros de medicamente.

Am deschis ochii și am văzut un plafon alb cu grinzi longitudinale care mi-au amintit de șinele acelea blestemate pe care nu le puteam traversa și am leșinat din nou.

La scurt timp - cam 15 minute -, mi-am revenit și am întrebat unde sînt? Doamnele din salon mi-au spus că sînt la spitalul de stomatologie. Rațional, totul era clar: motocicleta m-a lovit și am ajuns la spital. Îmi persista sunetul sirenei salvării și pe acest fundal sonor parcă un blitz dereglat îmi fulgera imagini proiectate pe albul pereților ca într-un spectacol de sunet și lumini.

Scenele nu se înlănțuiau nici cu precedenta, nici cu următoarea. Vedeam figura palidă a unui nevăzător care, în urmă cu cîțiva ani, îmi spusese: "Vei fi lovită la cap, dar vei scăpa" și fiach-ul îmi arată în continuare "ogarul roșu", bluzonul gri și ochelarii de soare, țipătul strident al claxonului și un gol negru, apoi, detașarea de timp, în același timp privindu-mă pe targă. Auzeam compătimiri la adresa tinereții mele și iarăși vocea nevăzătorului... :"dar vei scăpa".

În acest răstimp, colegii de serviciu au anunțat telefonic pe părinții mei și tata a venit la spital. Eu, însoțită de o asistentă, am coborît din pat și am mers să mi se facă radiografia în vederea operației. Ieșind din salon, l-am văzut pe tata, care, punîndu-și mîna la ochi, a început să plîngă ca un copil, văzîndu-mă desfigurată.

L-am cuprins de umăr și, așa cum puteam să vorbesc cu maxilarul blocat, i-am spus: "Tată, te rog, nu plînge, că mă fac bine! Cei ce asistau la scenă erau impresionați, iar tata plîngea și mai tare, considerînd că nu știu ce spun și că, de fapt, acesta era lucrul cel mai grav.

A doua zi, am fost operată pentru diagnosticul: dublă fractură la arcadă figomatică.

După patru luni de îngrijiri medicale, în care moartea a cochetat cu mine, am reușit să pot adeveri prezicerea nevăzătorului în care am crezut tot timpul: "Vei fi lovită la cap, dar vei scăpa!"

Fiind, totuși, un accident de circulație, au fost, pe lîngă formele medicale, și forme adminastritive, și chiar juridicte. Astfel am fost invitată la Institutul Medico-Legal chiar în ziua aniversării celor 30 de ani și cred că nimeni nu mă invidiază pentru cadrul inedit al frumoasei aniversări. Eu eram mulțumită că eram în viață, fie chiar și la Morgă!

Am reușit să rămîn în viață datorită mai multor factori de ordin fizic și psihic, pe care imediat după accident nu puteam să-i determin și să-i ordonez. Nefiind restabilită complet, starea mea nu-mi permitea să privesc detașată - ca un spectator - la un film în care mă priveam, mă compătimeam și mă încurajam singură. Mi-am autoimpus să nu povestesc și să nu mă gîndesc doi ani la accident, pentru a nu retrăi momentele grele prin care trecusem.

După mai mulți ani, am încercat să povestesc, dar mi-am dat seama că eram privită cu compătimire și eram sfătuită să tac, ba unii chiar mă credeau că am rămas puțin "deranjată", recomandîndu-mi să stau liniștită, să n mă mai gîndesc la "ce-a fost"!

Timpul a trecut și la o petrecere am povestit diverse momente trăite cu prilejul accidentului.

Între invitați era un medic în vîrstă care m-a ascultat cu atenție și mi-a pus o serie de întrebări; după care mi-a vorbit despre întîmplarea neobișnuită ce se numește "dedublare de personalitate", că eram în pragul morții și că foarte puțini sînt cei ce se întorc din drum pentru a povesti ... de dincolo ...

Era prima oară cînd eram crezută.

PARANORMALUL, ATRIBUT SAU CALITATE?

1. - Conceptul de normal.

Față de celelalte viețuitoare, ființa umană este înzestrată cu o "calitate" deosebită și anume aceea de a cunoaște. Considerat ca forma cea mai evoluată a materiei vii, omul își desfășoară procesul vieții în contextul acestui parametru fundamental. A cunoaște cît mai mult și mai profund reprezintă un deziderat prioritar în planul său spiritual exprimat din neguriile începutului său temporal, de milioane de ani.

Această trăsătură, determină însă modalități deosebite de realizare; întreaga activitate psihică fiind guvernată de acest "dat universal uman" care-l împinge spre înainte și care-l depășește în avîntul său biologic căci, de cele mai multe ori, cel ce vrea să știe cu adevărat realizează întotdeauna că nu poate cunoaște totul în întregimea sa.

Esența acestei "tragedii" umane - care ne urmărește și ne va urmări în întreaga noastră existență, desfășurată în procesul vieții biologice - /substratul obiectiv al vieții psihice - are ca motor permanent cealaltă calitate fundamentală a omului: aceea de a fi "o ființă rețională".

Rațiunea - motorul permanent al mersului înainte al gîndirii - face ca procesul cunoașterii să se împlinească continuu, omul fiind, așa cum spuneam, conștient că nu poate cunoaște totul. Atît de profundă și de firească este această "dorință" specifică omului încît frămîntarea sa a dus la crearea unor multiple modalități de satisfacere a acestui deziderat ancestral și anume religiile. Opțiunile pentru diferitele modalități de realizare a acestei calități sau necesități s-au datorat și statutului său social și cultural.

Ființa umană deține așadar două posibilități de cunoaștere: prin rațiune și prin credință. Cunoașterea și înțelegerea fenomenelor sau proceselor care se desfășoară în afara sau înăuntrul

ființei sale au conturat un domeniu esențial al preocupării omenirii și a societății sale și anume: știința.

Știința sau științele, deoarece pe parcursul timpului s-au separat zone sau domenii diferite în raport de grupul sau grupuri de fenomene, au realizat o strategie și o tactică a acestor preocupări introducînd adevărate "standarde" pentru asigurarea calității de adevăr și realitate sub aspect calitativ sau cantitativ.

A apărut unul din termenii fundamentali ai înțelegerii umane privitor la procesele vieții din afara și dinlăuntrul ființei sale, termen definit cu numele "normal". Normalitatea reprezintă o calitate a desfășurării proceselor atît în lumea vie cît și în cea nevie-, desigur, raportazată la aspectul cunoașterii și înțelegerii acestora în spațiu și timp. Criteriile normalității sînt folosite de om tuturor fenomenelor care răspund la parametrii "dictați" de rațiunea sa. Calitatea de normal se acordă în cadrul înțelegerii fenomenelor sau proceselor ce include și parametrul temporal.

În fiziologie de pildă noțiunea de normal poate fi reprezentată de homeostazie iar în psihiatrie înseamnă comportament conform normelor uzuale ale grupului social în care un individ trăiește.

În conștientizarea sa de ființă neperenă în timp, omul confera calificativul normalității mai ales acelor procese sau fenomene ce se desfășoară cu un caracter permanent și reproductibil în orice loc sau timp. Legile spațiului și timpului acceptate ca normale constituie pentru gîndirea științifică o preocupare esențială.

Anormalul a devenit -în mod dialectic- antipodul conceptual al primului dat fundamental, concretizînd și el - în aceeași măsură datorită interesului practic- o preocupare umană cu același caracter. Substratul biologic al omului, realizat de organismul viu, își desfășoară activitatea într-o dinamică continuă între normal și anormal.

Așa dar preocuparea științifică sau empirică, a implicat în proporții diferite în timp cele două posibile cadre de desfășurare a fenomenelor vieții sau a lumii înconjurătoare: normal sau anormal.

Substratul psihologic al acestui mod de gîndire - specific uman - își are sorgintea într-o altă caracteristică a lui homo-sapiens și anume aceea de a gîndi în modalitatea statistică.

Statistica include înțelegerea unor fenomene care se reproduc în timp în asemenea proporție încît să fie acceptate rațional ca reale. Ea a devenit astăzi o știință cu reală valoare în viața societății umane. Metodele sale utilizîndu-se în toate domeniile ce studiază dinamica fenomenelor precum cele fizice, chimice, biologice, pe lîngă cele socio-culturale, ca să enumerăm numai cîteva domenii cheie ale științei omului.

Gîndirea statistică include în structura sa operațională și ideea reproductibilității unui proces sau fenomen în cadrul temporal. Prin structura aceasta statistica ajută la obținerea cunoașterii raționale ca temelie a celei științifice.

2. - Conceptul de paranormal.

Pe baza considerațiunilor expuse în clasificarea fenomenelor sau proceselor materiale sesizabile de către om în decursul timpului și implicit supuse procesului cunoașterii normale, criteriile statistice au determinat, pentru cele în care implicarea organismelor vii și mai ales a omului este exclusivă dar apar sporadic, etichetarea de paranormal.

În preocuparea omenirii, prin reprezentanții săi cu preocupări științifice și ca atare valori ridicate ale gîndirii, zona definită ca paranormal deține un loc de evident interes. Fenomenele sau procesele caracterizate sau considerate para- includ mecanisme normale dar se desfășoară prin parametrii deosebiți calitativ și/sau cantitativ, din punct de vedere statistic al "obișnuitului" sau "normalului". Astfel fenomene paranormale includ pe cele dé levitație, citirea gîndurilor, telepatia, oprirea unor mecanisme fizice, etc. Așadar paranormalul realizează zona crepusculară a cunoașterii umane- care la ora actuală depune eforturi marcate de a-și mări aria de cuprindere- dar nu oferă nici un argument de apartenență la categoria anormalului. Evoluția gîndirii, a vieții psihice prin componenta spirituală, a modalităților de interacție la interfețele variabile cu mediul intern sau extern omului, constituie argumente pentru a justifica interesul și atenția, atît de active astăzi, a științei și a oamenilor de mai toate preocupările asupra acestor fenomene.

Ignoranța necunoașterii- diminuată la ora actuală la valori foarte reduse- deși mai deține încă "pete albe" ale necunoscutului pentru noi nu mai constituie un atribut al generațiilor actuale, deci a omului cotidian modern, care întîlnește din ce în ce mai des aceste categorii de fenomene.

Astăzi evenimentele paranormale sînt "atacate" cu alt arsenal conceptual și metodologic, îmbogățit prin acumularea unui tezaur de cunoaștere din toate domeniile (biofizică, biochimia, biologie celulară și moleculară, sociologie, psihologie, neuro-endocrinologie, ș.a.) și încep să se contureze ca fenomene reale de esență umană proprie, diferențierile manifestate ținînd de potențialul biologic atins în etapa actuală de ființa umană. Parametrii umani, la această oră au devenit evident tributari factorilor complexi ce alcătuiesc viața planetei noastre începînd de la amenajarea pămîntului și pînă la poluarea acestuia, peste toate exercitîndu-se influența revoluției tehnico științifice moderne. Reactivitatea umană, exprimată atît pe plan biologic cît și psihologic, face ca incriminarea biotipului uman să constituie o necesitate științifică în explicarea proceselor paranormale.

Devine din ce în ce mai pregnantă ideea că omul prin organismul său - care trebuie considerat ca un sistem deschis de tip integral - poate realiza prin propriile capacități native comportamente biologice și bioenergetice inedite față de standardul obișnuit.

Iatoria deține date certe care consolidează ideea că omul este un complex sistemic deosebit de celelalte sisteme vii, din care provivne, prin evoluție perfectibilă ascendentă calitativ, relevată și pe planeta noastră. Componenta informațională ce se impune a fi acceptată ca o ipostază fundamentală a materiei, împreună cu energia, substanța și mișcarea, se desfășoară, în cazul omului, la un nivel calitativ superior definind: informația biologică.

Randamentul omului în ceea ce privește relațiile cu fenomenele din natura imediată sau îndepărtată (cosmică) se exprimă diferențiat în raport de individualitatea conferită de biotipul respectiv (propriu). În privința proceselor paranormale (denumite și parapsihologice, atestînd participarea majoră a componentei psihologice a organismului în condiții de viață biologică randamentul uman devine tributar cunoașterii profunde -spre totalitate- a ființei umane însăși. "Cunoaște-te pe tine însuți" este de reamintit că reprezintă o idee, și o dorință în același timp, care

a urmărit -şi va urmări încă- fiinţa umană în continuul ţi permanentul său demers ancestral al Cunoaşterii.

3. - Paranormalul şi parapsihologia.

Termenii care au consacrat zona de evenimente ce se desfăşoară statistic în afara acestui mod de atestare a realului aşazis obiectiv au fost aceia de fenomene sau procese parapsihice, ceea ce le-au conferit totodată două fundamente definitorii. Este vorba de faptul că în aproape toate aceste procese sau fenomene observate, trăite, cunoscute sau relatate, prezenţa umană este exclusivă fie prin participare directă imediată (telepatia, premoniţiunea, levitaţia, radiestezia, etc) sau mediată, implicată (efectul PK, etc). Ca atare terminologia de parapsihologic dat acestor procese sau fenomene implică în desfăşurarea lor prezenţa participativă a psihicului uman.

Abceptarea, descrierea şi cunoaşterea structurii sau mai bine zis-a "arhitecturii biologice" a componentei psihice a constituit -o ştim cu toţii- preocuparea multor generaţii şi a multor minţi luminate în scopul cunoaşterii lor. O cantitate extrem de mare de gîndire umană s-a consumat de-a lungul timpului milenar -şi se va mai consuma încă- pentru înţelegerea şi cunoaşterea profundă a acestei "zone" a existenţei materiale umane.

Desfăşurarea proceselor psihice la care participă topografic zonele funcţionale recunoscute a fi substratul lor, acele "imperii" ale conştientului şi inconştientului uman, au astăzi o bază relativ certă, măcar în ceea ce priveşte proporţia de participare biologică prin biostructura care o conţin. În atare situaţie, astăzi, terminologia de paranormal sau parapsihic care etichetează încă o serie de fenomene ce apar în desfăşurarea vieţii omului -în stadiul său de fiinţă raţională- nu mai exprimă satisfăcător -în lumina datelor de cunoaştere pe care le deţinem- conţinutul lor cognitiv şi real. Elucidarea proprietăţilor intrinseci şi a mecanismelor lor de producere a început să reprezinte procente pozitive din ce în ce mai superioare în bătălia cunoaşterii lor adevărate.

Această situaţie determină în mod firesc modificarea balanţei categorisirii sau etichetării acestor fenomene spre zona celor normale, ele fiind diferenţiate statistic prin frecvenţa lor rară sau nu de desfăşurare. Se poate considera ca necesară, la ora actuală, şi acceptarea unor mecanisme psiho-fiziologice normale care în desfăşurarea unor fenomene să fie "exprimate" calitativ sau cantitativ desebit faţă de nivelul obişnuit-normal pentru cele mai multe organisme. Este suficient să argumentăm această idee prin comportarea, atît de apreciată în viaţa de toate zilele, a manifestării "talentelor" în diferite domenii ale vieţii umane (literatură, arte plastice, tehnică, etc). Aceste comportări ieşite din comunul nostru, care statistic reprezintă "normalul", prin frecvenţa lor mai mare sînt acceptate ca "ieşite din comun", "extraordinare", ş.a.m.d., dar nu "anormale" sau "paranormale". Toate aceste "comportări" deosebite deşi îşi au sorgintea în arhitectura bio-funcţională a individului, este "amplificată" tot prin antrenament individual. În zilele noastre grupul fenimenelor parapsihologice beneficiază, atît în scopul cunoaşterii cît şi al utilizării lor, de un arsenal modern de concepţii, metode şi strategie definit prin: psihotronică. Această nouă şi dotată (corespunzător nivelului tehnico-metodologic actual) zonă de cercetare şi aplicare a fenomenelor parapsi va aduce noi date în cunoaşterea lor pe lîngă aplicarea lor în viaţa noastră "normală".

Istoria omului este plină de "recorduri", consemnate sau nu în mod organizat într-o Carte a acestora, ceea ce ne determină să admitem că această carte trebuie să considere şi fenomenele psi drept recorduri ale fiinţei umane, deţinător prin existenţa sa conştientă a recordului manifestării vieţii în cosmosul încă necunoscut.

Constantin Neacşu
Doctor în Ştiinţe Chimice
Doctor în Ştiinţe Medicale
Cercetător Ştiinţific

MODALITAŢI DE INVESTIGARE A BIOENERGIEI UMANE

ADRIAN - MARIUS NICULESCU

-Preşedintele firmei "KARMA" (bioritm şi destin), membru al Societăţii Române de Inginerie Clinică şi Medicină Computerizată şi al ARCEPS.
-Preocupări în domeniul interacţiunii energiilor neconvenţionale cu materia vie.

Determinarea legilor de emisie a bioenergiei umane este condiţionată de existenţa unei aparaturi adecvate măsurării parametrilor fenomenului bioenergetic.

La ora actuală nu există aparate de măsură specializate şi de aceea ele trebuie create de experimentator, în funcţie de scopul propus.

Personal am investigat intensitatea emisiei bioenergetice şi dependenţa ei de factori fizici (interni şi externi) şi biologici, cu ajutorul unui dispozitiv numit "Biotest 4b" de concepţie originală.

Acest dispozitiv este confecţionat din folie de aluminiu avînd grosimea de 0,1 mm, şi are 4 braţe situate perpendicular unul faţă de celălalt, terminate la capete cu bucle deschise şi poziţionate perpendicular pe planul celor 4 braţe.

Cele 4 braţe cu bucle formează o cruce. Aceasta este suspendată pe vîrful unui ac pentru a se realiza un lagăr "perfect" şi a elimina în mare măsură frecările.

Acul este izolat de contactul electric cu pămîntul, capătul inferior fiind fixat într-un suport plan şi circular din material plastic, pe a cărui circumferinţă se află gradaţiile prezente pe un raportor de 360° fig (1).

Fig 1.
Biotest tip 4b

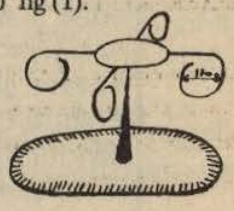

Apropiind una din mîini de BIOTEST-ul 4b, partea mobilă a acestuia începe să execute rotaţii, sensul de rotire schimbîndu-se din timp în timp.

Notînd numărul de grade de rotaţie efectuate în timpul experimental stabilit şi timpul experimental propriu zis, putem calcula valorile vitezei unghiulare din formula:

unde N = nr. de grade de rotaţie înregistrate pe parcursul experimentului;

T = perioada exprimentală în secunde.

Transformînd

putem, cu ajutorul valorilor obţinute, să calculăm frecvenţa, energia, lungimea de undă, cîmpul magnetic asociat şi cîmpul electric, aparţinînd emisiei bioenergetice.

Biocîmpul complex, caracterizat de parametrii de mai sus, ne dă o imagine asupra capacităţii de moment a individului de a ceda bioenergie.

Observaţii şi considerente experimentale

Experimentul a fost efectuat timp de 18 luni, zilnic, înregistrîndu-se valorile bioenergiei emise la orele 6 AM şi 6 PM, iar în paralel au fost urmăriţi numeroşi parametri externi şi interni (presiune atmosferică, temperatura din încăperea în care are loc experimentul, temperatura exterioară, umiditatea, pH urină, pH salivă, tensiune arterială, puls precum şi bioritmul).

Nu am înregistrat valori NULE la nici una din persoanele supuse experimentului.

Condiţii experimentale

Avînd în vedere necesitatea înregistrării cît mai exacte a valorilor bioenergetice, trebuie avute în vedere următoarele condiţii experimentale:

1. Ecranarea zonei experimentale, de cîmpurile energetice exterioare (se realizează cu ajutorul unei cuşti Faraday);

2. Protejarea zonei experimentale de curenţi de aer (se realizează cu ajutorul unei cuşti cubice din plexiglas transparent);

3. Protejarea dispozitivului BIOTEST 4b, de curenţii de convecţie generaţi de temperatura palmară (se realizează prin interpunerea unei foi de hîrtie între mînă şi dispozitiv);

4. Calculul erorii relative experimentale.

Calculul erorii relative experimentale se realizează astfel:

Ne plasăm la distanţa de 1-2 m de BIOTEST-ul 4b şi observăm cîte grade de rotaţie efectuează acesta în absenţa cîmpului bioenergetic, într-un interval de timp egal cu cel experimental.

Notăm rezultatele observaţiei.

Ne apropiem apoi de BIOTEST-ul 4b şi efectuăm experimentul pentru mîna dreaptă (MD), mîna stîngă (MS) şi ambele mîini (DS).

Notăm rezultatele obţinute.

Aplicăm formula de calcul pentru calculul erorii relative:

unde:

R = nr. rotaţii experimentale/sec.

F = nr. rotaţii datorate fondului de radiaţie (în rotaţii/secundă)

t = timpul experimental în secunde

În urma executării experimentelor în aceste condiţii, am observat că eroarea experimentală este de ordinul $4x10^{-3}$.

(continuare în numărul următor)

DIN IUBIRE DE DUMNEZEU ŞI OAMENI

Dorinţa întreprinzătorului este de a aduna, produce, edita şi difuza ceea ce este bun, contribuind la sănătatea fizică, morală şi spirituală a individului şi societăţii, pentru oprirea şi înlăturarea răului, încurajînd şi practicînd binele. Editura COGITO nu urmăreşte îmbogăţirea materială a individului, ci a poporului cu bune informaţii. Beneficiile revistei FRONTIERA PSI vor fi donate ASOCIAŢIEI DE BUNĂ ÎNTRAJUTORARE UMANĂ, urmînd a fi folosite pentru menţinerea şi dezvoltarea operelor de caritate, în cadrul general cuprins în statutul său.

CUPRINS

Semnificaţia unor gesturi de cult creştin şi implicaţia lor parapsihologică. Eugen Celan	pag. 3
Experienţa re-naşterii – o metodă psihotronică. Oana Popa	pag. 4
Precum în cer aşa şi pe pământ. Irina Predeanu	pag. 7
Un model cibernetic pentru explicarea unor fenomene de bioelectroluminiscenţă. P. Constantinescu	pag. 8
Sfidarea paranormalului. Ioan Mamulaş	pag.11
Reiki – energia care vindecă. Viorel Olivian Paşcanu	pag.12
Respiraţia, sănătate sau boală? dr. Buteiko	pag.14
Controverse. Nineta Crainici	pag.18
Reflecţii asupra conceptului de "Centru". Barbu Ene	pag.20
Iniţiere şi iniţiaţi. Tudor Coman, Mariana Coman	pag.21
Recunoaşterea pe cale paranormală a persoanelor decedate. Al. Timoşenko	pag.23
Misterele universului omenesc. Gabriel Năstase	pag.25
Neobişnuite întîmplări anticipate în vise. Doina Oniţă Popescu	pag.26
Paranormalul, atribut sau calitate? C. Neacşu	pag.27
Modalităţi de investigare a bioenergiei umane. Adrian Marius Niculescu	pag.29
Poşta Redacţiei	pag.32

SUMMARY

- Eugen Celan: "The Significance of Certain Christian Cult Gestures and their Parapsychological Involvement" Some typical cult gestures and actions taken from the Orthodox church tradition are analyzed, together with their possible connection with parapsychological effects.
- Oana Popa: "The Re-birth Experience; a Psychotherapeutical Method" The "Re-birth Method" in modern Psychotherapy is discussed from the point of view of a contemporary open-minded student in Psychology, pointing also to some actual involvements in Psychotronics.
- Barbu Ene: "Reflections about the "Center"-concept" Considerations about the "Center" concept, as related to the Yoga practice and using elements of the vibrational number theory.
- Tudor Coman: "Initiation and Initiates" A short essay about some aspects of Initiation with an emphasis put upon the moral problem.
- Irina Predeanu: "On Earth as it is in Heaven..." Another article in a series presenting the astrological influences during the present period with references to important dates in the Christian-Orthodox and Catholic- calendar.
- Paul Constantinescu, Ion Mamulas: "A Cybernetic Model for Explaining some Bio-luminiscent Effects" A theoretical approach on some experience-related data, coming from electronographic practice".
- Adrian Niculescu: "New Ways of Investigating Human Bio-Energy" Experimental method and devices aimed to prove some effects of the human bio-energy.
- O. Paşcanu: "Rei-Ki - the Healing Energy" The 2-nd part, dealing mostly with practical applications, of an article about the "Rei-Ki" techniques.
- Ion Mamulas: "The Challenge of the Paranormal". A short essay by one of the most competent professionals in Rumanian electronography, about the scientist facing the paranormal phenomena.
- Dr. Buteiko: "Breathing : Health or Disease?" The controversial problem of deep breathing as analysed by the Russian physician Buteiko.
- Nineta Crainici: "Personal opinions about Dr. Buteiko's theory" A critical interpretation of Dr. Buteiko/s ideas.
- G. Năstase: "The Mysteries of the Human Universe" Some cases of paranormal abilities like N. Kulagina are discussed.
- Doina Oniţa Popescu: "Unusual Phenomena" Some unusual phenomena - typically paranormal - as being experienced by the daughter of the well-known Rumanian astrologer Florian Oniţa (living presently in the USA) are presented.
- L.E.Stefanski (Warsaw): "Parapsychic Recognition of Dead Persons" An article by the well-known Polish author on psychotronic subject, about some interesting tests performed by persons having followed his "D.U." ("Mind-control") courses.

POŞTA REDACŢIEI

TUDOR IONESCU, VASILE BELDEAN - BUCUREŞTI, IONESCU MARIN, VALERIU MIRICA - TIMIŞOARA, GEORGE ULARU - TULCEA:

Scrisorile Dvs. ne-au intristat, ne-au obligat să recunoaştem că publicarea revistei FRONTIERA Psi, pe care o apreciaţi cu admirabilă competenţă, se identifică cu dificultăţi financiare uneori aproape insurmontabile. Dar iată că experienţa "obiectivului negativ' a vieţii poate fi învinsă de "gîndul bun" astfel că precum vedeţi au ieşit din rotativă numerele 5/6 al publicaţiei noastre de Psihotronică. E adevărat că nici numele prestigioase care semnează în aceste pagini nu au putut influenţa prea mult escaladarea problemelor spaţiului tipografic, a hîrtiei, etc. Ritmul social nu este întotdeauna dependent de ritmul gîndirii marilor spirite. Dar totul e bine cînd se termină cu bine.

VALERIA ZELEANU, DINU MĂRGĂRITEANU, ION BARBU, ION SECARA, VASILE IONICĂ, DORU ŞTEFAN -BUCUREŞTI:

Astrogramele vieţii Dvs., a zodiilor Dvs., vor putea fi citite în paginile viitoare ale revistei. În numerele de faţă doamna Dr. Irina Predeanu vă destăinuie "datele naturale" pe care "GEMENII - MERCUR" le "difuzează şi le imprimă" în structura biotipală, în temperamentele celor născuţi sub auspiciile acestui astru.

DUMITRU MOISE, PREDA IONEL, ECATERINA BUJOR-BUCUREŞTI; NAE MORARU, IULIANA VASILESCU - ARAD; PAVEL BAICU, CANDIN HORGA-DEVA:

Eutansia nu poate fi deocamdată inclusă în aria de investigare a Psihotornicii. Această "ştiinţă a uşurării şi înfrumuseţării morţii" cum a definit, în jurul anilor 1600, Francis Bacon, eutanasia aparţine Tanatologiei şi trebuie privită din cel puţin trei unghiuri de vedere diferite:

1) Cel al moralei creştine în conformitate cu care nu ai dreptul să iei viaţa nimănui chiar dacă o fiinţă umană suferă de maladii incurabile pentru că nu ai dreptul să intervii în pedeapsa dată acelui suferind de însuşi Creatorul lumii, de acea "ENS A SE" fiinţă care există prin sine.

2) Din punct de vedere al fizicii moderne explicaţia ne-o dă Jean Charon - continuatorul lucrărilor lui Einstein, mai bine de 30 de ani şi după care "MOARTEA ca toate marile probleme ale metafizicii nu poate fi situată decît la limitele a ceea ce constituie Universul nostru atît la scara cea mai mică cît şi la scara cea mai mare.

Şi care altă ştiinţă dacă nu Fizica îşi propune să ne furnizeze o cunoaştere la fel de bună atît a Cosmosului în ansamblu său cît şi a atomului în toate componentele sale "...Căci dacă gîndim puţin nu este MOARTEA cea care ne descoperă cel mai bine SPIRITUL din spatele MATERIEI?" Aşa dar în ritmul secundelor vieţii punctul de vedere al Fizicii asupra morţii fiind acela de cunoaştere şi nicidecum de modificare, de schimbare eutanasia pare exclusă de la sine.

E datoria Medicinii însă, la această margine a vieţii numită moarte să-şi definească, împreună cu Etica şi Morala, în ce măsură i-ar fi tolerată încercarea de a uşura suferinţele unui bolnav incurabil scurtîndu-i zilele. Oricum nici un medic nu îşi împovărează cu seninătate conştiinţa cu asasinarea unei fiinţe umane chiar dacă o face cu credinţa că îl scuteşte de o insuportabiă suferinţă. Clipele de plîns ale celui ce suportă dureri nu au dreptul nimănui să piardă ori să împiedice durata vîrstei pe care i-a dat-o Creatorul. Dacă ziua naşterii aparţine în parte Mamei data morţii este exclusiv a lui Dumnezeu, a Moirelor greceşti şi Parcelor latine care taie firul vieţii cînd foşneşte în ele dorinţa curmării vieţii fiecărui pămîntean.

Subiectul eutanasiei a fost tratat de Ibsen în Strigoii, de G. M. Vlădescu în romanul Menuet, etc.

TEOFANA VÎNĂTORU - IAŞI: Simulaţia mülleriană este o reacţie a instinctului de conservare în regnul animal. Linia de ochire a Psihotronicii nu a atins încă acest domeniu, e adevărat fascinant. Dar nu-i exclus ca într-o perioadă previzibilă să cadă pe umerii ei şi această sarcină acaparată deocamdată de zoologişti şi botanişti. Iohan Mulllere "primul care a îmbogăţit în mod substanţial teoria simulaţiei". El susţine că dacă o pasăre capturează o insectă ce s-a colorat în roşu pentru a simula şi avertiza şi dacă această insectă are un gust rău sau veninos acea pasăre va evita în viitor toate insectele de culoare roşie chiar dacă sînt din altă specie. Astfel că "o singură insectă sacrificată sau mutilată va proteja în viitor întregul grup". Acest fenomen a fost numit "simulaţia mülleriană". Insecta Zygaena Ionicerae de pildă care are cuori de avertizare conţine, acid prusic în hemolimfa ei, etc.

Pentru a simplifica ridicarea corespondenţei de la poştă, rugăm corespondenţii revistei să trimită scrisorile pe adresa: Al. Voinescu, C.P. 66-23, Oficiul poştal 66, Bucureşti, sector 6.

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ: SAVIANA STĂNESCU ELECTROPROIECT S.A. secţia 1